

MAMUT TOUR

Kolikáč – Mamut s legendou

Píše se rok 2013, Břežanská osma, časovka dvojic. Trpím za Kaprem jako zvíře, furt řvu moc... Tohle mu musím někdy oplatit, taky musí za mnou skučet v háku a pak se v cíli společně radovat z úspěchu...

Zase se řítím brzkou ranní dálnicí, před Přerovem si musím odskočit do pole, už se to nedá vydržet. V hlavě mamutí nálada, letos přepnut do role superdomestika pro Kapra.

Konečně je to tady! Mamut! Po kolikáté už? Maraton! V hlavě se to mele, podaří se dojet pod Tesák s čelní grupou? Letos jedou všechny tratě pohromadě, bude to asi pěkný let. Jaké tempo se pak pojede nahoru tím nekonečným stoupáním? Přežiju začátek, abych si to užíval s bráchou? Nebo zase odletí jako na Varech se svými kamarády s lebkou na zádech a já pojedu s holkama? Ale tím to nebude končit, Hadovna, Grapy. Kopce, které v okolí Prahy nenajdeme. A pak odbočka na dlouhou, nepojedu sám? Povezu se na pozitivní vlně, že jsem v té správné společnosti, nic nebude bolet a budu se jen vznášet jako před rokem? Anebo naopak plná hlava zloby, proč to vůbec dělám, všechno bude bolet, všechno bude špatně...? Foncky, Troják a sletět do Ratiboře. A co výhledy na Lazech? Ty zelené louky si schovávám na zimu do paměti, když je venku šedivo. Hubert, poslední stoupání, ale pak to ještě není vůbec jednoduchý. Kličkovaná v zahrádkách před Přerovem, a pak? uvaaa ...

Počasi na jedničku, krátký-krátký, flaštička v zadní kapse, krátké týmové rozjetí a jde se na to. Se štěstím držím stále TOP30, je to loket na loket, každý chce být vepředu. Za městem od mávnuto a hned se letí přes 50. Kapr krásně zabudovaný vepředu, McHamer lítá v balíku dopředu dozadu, podle toho, jestli jde do úniku anebo se něj chystá. Společně glosujeme, že letos díky spojení tratí se opravdu valí. Trestá se každé zaváhání, ale naštěstí stále bez větších problémů jsem součástí čela. S Kaprem obhlížíme soupeře, Roman s Pavlem jsou tu, takže je nám oběma jasné, kdo jsou naše vysněné magnety. Pokecat s Indiánem a Tesák je tu.

Svůj tempomat se snažím přizpůsobit svému leaderovi, nahoře si trochu přišlápnout, ať si sjezd sjezu na pohodu. V první točce vylítnou dva borci do pangejtu, no ještě že jsem si dal menší odstup, tady není třeba riskovat. Čelo nám odjelo a formujeme se do menší grupy, se kterou se dostaneme bez problémů až pod Hadovnu. A i tady jsme všichni podobně naladěni, takže do sjezdu si dovolím vlézt na špic a pěkně to slítnout jako pilot naší grupy. Hezký pocit, když nejde nikdo riskantně před vás.

Pod Grapy odlehčit Kapra od plného bidonu a zakousnout se do brutálního stoupání. Žíza fotí, Kapr trpí a grupa nám pomalu odjíždí. Ale stále věřím, že do rozdělení tratí je musíme sjet, byla by škoda pustit třeba Indiána, ten by se na dlouhé hodil. Kapr hákuje moje zadní kolo, dolítlo nás zezadu několik jednotlivců a my přijímáme jejich tempo. Je to povětšinou střední trasa, tak je burcujeme ke střídání, stále je cítit závan té grupy před námi

Na bufetu banán za jízdy a před rozdělením se husarský kousek povedl, grupy se spojily a jsme znovu pospolu. Paráda! Na dlouhou by mělo odbočit minimálně 6-8 kusů. Kapr hudruje, že jede furt hranu a že bude platit. Já mu říkám prdlačky, po rozdělení tratí se tempo zklidní a ve skupině si pomůžeme. Ale bohužel nezáživné brdky kolem Kelče směrem na Rajnochovice berou strašně fyzických i morálních sil a Kapr si začíná hrát na Icemana, který v obdobných místech skuhral při legendárním Mamutovi s Lénou a Milhošem. Chytá odlepa a řve: „Vykašli se na mě a jet s nimi!“ Tak to panáčku ne, moje chvíle přichází, krutá odplata za ty minulé roky, kdy jsem Ti chcípál v háku je tu! Teď budeš trpět ty! Vždyť jedeš o podium, stále věřím, že před námi je jen Pavel a my tak jedeme o druhý flek.

Grupu opouštíme a dalších 100km si tak dáme časovku dvojic. Kapr stále jen hypnotizuje svoje přední kolo a tachometr, zkusím ho rozkecat a obveselit, ale všechno marné, jede si ve svém mikrosvětě a trpí a trpí. Kolikrát jsem to již zažil sám na své kůži? Dávám mu energetickou tabletu a jedu na větru, aby co nejvíce pošetril drahocenných sil. Foncky je tu, dvě osamělé

oranžové duše stoupají nahoru, aby se těsně před vrcholem setkali se třetí, s Žížou. Vodu, prosí Kapr, je mi to divné, vždyť bufet Troják je kousek, ale přání leadera je rozkazem, a tak zastavujeme. Obětavý Žíža dává Kaprovi napít ze svého bidonu, a když se chceme rozjet, tak Kapr se sklátí do strany a padne. Břink! Rána jako z děla, klepl si helmou o asfalt. Konec, bleskne mi hlavou. Ale naštěstí se hned sbírá, našťvaný do nepříčetna, tyhle nadávky si Foncky nezasloužilo slyšet. Loučíme se s Žížou, ale po chvíli Kapr zjišťuje, že se mu hýblo sedlo při tom pádu. Nahoře dva bikeři, kteří ochotně půjčují imbus, a my konečně můžeme valit na Troják.

Rukavičky nesundáváme, ale pivo nám musím nalít, trochu na něj zapomněli, prý nikdo před námi ho ještě nechtěl. Dorazí i Žíža a konečně si uděláme s naším dvorním fotografem společné foto. A pak už nekonečná špice do Ratiboře, v mírně klesavé pasáži, ale stále proti větru. Jsem houby mašina, když se dívám na tachometr, to Roman tu valil určitě o hodně více. Vzpomenout na svoje předky, tady v Ratiboři rod Sýkorů má svoje kořeny.

Kateřinice, Lázy, panoramatické stoupaní, kde ty výhledy do sytě zelených údolí a lesů opravdu stojí za to. Kapr se po tom pádu jako by vzpamatoval a probudil, už dokáže i pozvednout hlavu a obdivovat tu krásu. Nikdo nás nesmí dojet, stále si to opakuji, když zase brousím špice směr poslední bufet a poslední vážnější stoupaní na Hubert. Kapr překonal krizi a parádně se rozjel, jsou to skvělé chvíle, když ho stále cítím za sebou. Konečně mu mohu trochu oplatit to, co za ty předcházející roky pro mě udělal on ...

Přerov se nezadržitelně blíží, nejen díky nápisům na asfaltu, kde je 20km, ale i díky mírnému pocukávání ve stehnech, že by křeče? Zažehnáno střídavou jízdou ze sedla, po Hubertu si nás doskočí ještě jeden borec, ale mimo naše kategorie, a i má v sobě duch fair-play, moc nestřídal, takže nás nechává s bráchou projet cílem se spojenýma rukama nad hlavou....

Je to tam! Po mírných zmatcích, nakonec opravdu stříbro pro Kapra! Brácho byl to sen, další nezapomenutelný zápis do vzpomínek!

Díky orange, že jsme byli vidět, že to držíme tolik let! Maratóny se nedají ničím nahradit, kdo zažil ví, kdo nezažil nemůže pochopit... Je to pokaždé jiné, pokaždé neopakovatelné a nesdělitelné!

McHamer – Nervózní Mamut se šťastným koncem:-)

Rok se s rokem sešel a máme tu zase Mamutí čas. Tenhle rok startují všechny trasy dohromady, tak si hlídám na startu první lajnu. Hned po startu se jede docela ostrý tempo což narušuje moje plány na únik. Po rovinách se propadám někam na konec balíku a pro jistotu si ještě kvůli pádům nechávám menší odstup. Po asi 10 km začíná bejt trat už trochu zvlněná a tak se postupně posouvám až na čelo balíku. V dálce vidím asi 6 členou odskočenou skupinu, tak zrychluju a jedu asi 3 km osamotě než je balík zas u mě. Na rovinách prostě neodjedu, dneska to jede až moc rychle. Vjíždí se pod Tesák a hned od spodu to zkusím znovu ale opět asi 2 km a jsou zpět a takhle ještě jednou. Nakonec jsem se na Tesák dostal, propadnu zase do balíku a nahoře jsem v první pětce.

Dál se jede docela v klidu. Někde 7 km před Hadovnou vidím někoho odjetýho a tak to zkusím znovu. Za chvíli jsem u něj a jedeme tempo. Přesně pod Hadovnou nás ale balík opět dojede. V kopci zase zrychluju a společně s jedním týpkem odjíždíme a takhle to je až na vršek. Bohužel ale ještě jeden byl před náma, takže prémie se nekoná. Ze sjezdu ztrácím a pod Grapy si to šlapu sám a hned na začátku kopce jsem opět v balíku.

Kopec se jede rychle a mě to moc nechutná, už se taky cejtím docela unavenej. Snažím se tedy jet svoje tempo a na vršku jsem někde mezi 10 - 15 místem.

Ve sjezdu se trochu propadám ale dole jsem asi ve 20 člené skupince. Po dělení tras je nás přibližně polovina a nejede se mi úplně lehce a trochu se bojím, abych to neodnes v kopečku přibližně 15 km před cílem. Kopec se jede ale docela v klidu a cejtím, že mám ještě dost síly na zrychlení. Nahoře je nás už jen 7.

Do cíle se jede svižně a spurt už mi moc nesejde. Ještě ale zachráním 3 místo v kat., nakonec tedy spokojenost, i když plán byl ještě aspon jedna premie.

Takže nezbejvá nic jiného než trochu potrénovat a dál se zlepšovat. Jednou to vyjít musí

Standa Prokeš

Letošní ročník cyklomaratonu Mamut tour v Přerově se konal až v sobotu 27.5., tedy o dva týdny později, než bývalo běžné v předchozích ročnících. Jelo se na stejné trati jako loni s délkou 212 km a převýšením kolem 3700 metrů. Jen začátek závodu se musel vyhnout neprůjezdné silnici v Prosenicích, takže ostrý start proběhl až po pomalém a opatrném průjezdu městem za Kozlovicemi. Nicméně dojezd závodu měl probíhat v původním profilu a přes most v Prosenicích jsme měli jet po provizorní pěší lávce. Nechtěl jsem nic nechat náhodě a tak jsem se v pátek cestou na prezentaci zajel na tu lávku podívat. Úzká vyvýšená dřevěná lávka vlevo od cesty. Nájezd a sjezd jen z udusané šotoliny. Bylo mě jasné, že po průjezdu několika set cyklistů před námi z krátkých tratí, to bude pěkný tankodrom a taky byl. Naštěstí tam alespoň byla dobrá regulace provozu ze strany pořadatelů, takže zbývalo jen překonat tuto překážku bez ztráty kytičky a defektu.

Myslím, že v téhle věci lze za letošní ročník pořadatelům opravdu poděkovat, protože mě přišlo, že regulovčičků bylo letos na trati více jako loni. Premiéru na závodě měla tzv. plovoucí uzávěra provozu pro čelo závodu (prvních cca 20 minut od čela závodu). Určitě přínosná věc, především pro špici závodu. Jen si říkám, kdy už konečně někdo něco udělá s těmi doprovodnými vozidly. Rok od roku je jich na maratonech víc a pak jsou k vidění absurdity, kdy za pětičlennou skupinou jede pět aut. Dokážu to pochopit ještě tak na čele závodu, kdy se jede na výsledek, ale v Hošťálkové jsem dojel osamoceného závodníka, za kterým se rychlostí 35-40 km/h táhla dodávka a za ní kolona několika aut. Byl tam docela provoz, takže trvalo několik kilometrů, než mohli všichni předjet.

No, ale pojďme na start. Sobotní ráno se ukázkově vybralo, už před začátkem závodu se udělalo docela teplo, takže na start jsem šel v krátkém. Ještě se chvíli čekalo na ukončení prezentace, která se protáhla, protože letos startovali všechny tři tratě najednou. Společný start byl zvolen z důvodu náročného průjezdu městem. Asi pět minut po půl deváté se konečně ozývá startovní výstřel a skoro čtyři stovky cyklistů vyjíždějí. Průjezd městem jsem ustál kousek za čelem. Několikrát se brzdilo, sice všichni vědí, že se nezávodí, ale stejně se lidi po stranách cpou dopředu a při každém zúžení se balík štosuje a dělají se vlny. Trocha ukázněnosti by byla na místě, stejně se ještě nezávodí.

Konečně máme Kozlovice za sebou, rozhodčí odmávli start a balík nabírá rychlost. V úvodní pasáži do Bystřice se snažím hlavně to ustát a dojet bez ztráty kytičky. V Bystřici se odpojí nejkratší trasa, balík se zmenší a nám se trochu uleví. Rozpojení tras bude na konci kostkového úseku, kterým se vyjíždí z náměstí. My pojedeme doleva na Chvalčov, céčko míří doprava na Slavkov. Udělal jsem dobře, že jsem se předisponoval na levou stranu. U toho rozdělení byl docela zmatek. V početném balíku se dáváme do první HP Tesák. Celý kopec se držím v hlavní skupině, dopředu moc nevidím, ale myslím, že je před námi nějaký únik. Těsně před vrcholem se trochu zrychluje a skupina se natahuje. Po rychlém sjezdu se sjíždíme a na Trojáku chytám od Pavla první flašku.

Zatím to jde dobře, valíme k Fryštáku. Bohužel průjezd městem se neobešel bez problémů. Už několikrát ročník se proplétáme přes okrajovou část města a pak skoro polní cestou mezi poli do Lukovečku. Ve městě stojí cik-cak auta, takže se motáme po silnici a myslím, že na druhé straně balíku jsem viděl nějaké pády, jak to lidi nezvládli. Následuje rozbitá polňačka za městem, kterou jedem z kopce. Je to místo, kdy mám opravdu strach, že se nevyhnu některé z těch obrovských děr. Vést tudy balík cyklistů považuji za mučení! Opět jedu s očima na šťopkách a samozřejmě jsem chytil odlepa, jak se balík natáhl. V Lukovečku se naštěstí vše sjíždí a čeká nás druhá HP na Hadovnu.

Celé stoupání se držím ve skupině a celkem bez problémů akceptuji tempo. Je tu vrchol a v následujícím sjezdu musím být velmi opatrný. Byl jsem tady trénovat před pár týdny, v dolní pasáži je hodně nepořádku na silnici po těžbě dřeva. Je ale sucho a když se budeme držet ve vyjetých kolejkách, bude to bez problémů. Jde to dobře, ale někteří jsou hodně opatrní, takže sjíždíme skupinu poměrně dlouho. Před námi je třetí a nejtěžší HP Grapy. Nájezd je úzký a proklatě prudký. Snažím se najíždět co nejbližší čelu skupiny. Je nás stále poměrně dost a na úzkém výšvihu kolem chat je kolo na kolo. Zatím stíhám se skupinou. Vyjíždíme do střední pasáže na louce. V prudkém úseku se skupina začíná natahovat a čelo nám trochu odjíždí. Chtěl bych se trochu propracovat dopředu, ale několikrát se musím proplétat a zbytečně zpomalovat. S blížícím se vjezdem do lesa se nám čelo pomalu vzdaluje a já už nejsem schopný s tím nic udělat. V úvodu lesní pasáže jsem zavřený ve skupince a než se propletu ven, ztrácím poslední možnost dotáhnout se zpět do čela. S ostatními odpadlíky přejíždím čáru horské prémie na louce a posledním houpákem se blížíme k nájezdu na hlavní silnici.

Řítíme se lesní silničkou a koukám, že dole leží kolo křížem přes cestu. Chlapík se hrabe zprava z lesa, řvu jak na lesy, aby tam nelezl! Tohle už neubrzdíme, naštěstí se strnul zpět a my jsme projeli po krajnici. Uf, to bylo o centimetrech! Byli tam spadení dva, ten druhý se vymotával z levé příkopy i s kolem, jak jsem zahlédl. Lámu poslední výšvih a jsem na hlavní. První skupina je definitivně pryč.

Sjezd jedu na hraně, ale na odbočce ke Slavkovu už jen zahlédnu první skupinu v dáli. Je to pryč, zůstávám v druhé skupině. Na kopci chytám flašku od Pavla. Začínám mít nepříjemné bolestivé pocity od stehenních svalů, asi jsem poslední úsek jel hodně hranu. Musím se najíst a snad to přejde. Ve skupince se jakž takž spolupracuje, a tak zatím jedeme svižně. Na výjezdu k Dřevohosticím vidíme vedoucí skupinu asi pět set metrů před námi v kopci. Ještě pár brdků a je tu rozdělení tratí. Na dvoustovku nás odbočuje pět.

Už chvíli cítím, že mě to nejede nijak valně. Musím se hodně snažit, abych akceptoval tempo skupiny. V Nětčicích nás dojíždí skupinka ve které je i Pavel Popiolek s Romanem Broníšem. Tempo skupiny se okamžitě zvyšuje a já začínám mít opravdu vážné problémy. Každou chvíli si musím sjíždět díry a dost mě to vysiluje. Definitivně ze skupiny odpadám kousek před nájezdem do další HP Tesák-Foncky, v brdku před Podhradní Lhotou zůstávám definitivně sám. Předjíždím ještě jednoho odpadlíka s číslem 285, ale ten zůstává z mnou. Co mě zbývá? Pokusit se jet své vlastní tempo, nic jiného. Naštěstí nohy mě zatím poslouchají a tak na Tesák vyjíždím celkem bez problémů. V dolní mírné pasáži mě předjíždí závodník s číslem 356, ale daleko neujíždí, na vrchol dojíždím asi sto metrů za ním.

Rychlý sjezd a krátký stoupák na Troják, kde mě před vrcholem předjíždí motorka „Konec plovoucí uzávěry“. Nahoře čeká Pavel s dalším bidonem a valím dolů. Proplétám se meziauty sjezdem do Hošťálkové. Teď bude nepříjemný úsek, sice stále mírně z kopce, ale přímo proti čerstvému větru. 356-ka jede kousek přede mnou a za ním je dodávka, která mu asi dělá doprovod. Docela se to za ní začíná štosovat, provoz je poměrně hustý. Když tu kolonku dojedu, zůstávám za nějakou skříňovou avii a čekám, až se jim podaří předjet. Pak předjíždím dodávku také a chytám kolegu do háku.

Je to s podivem, ale i proti tomu nepříjemnému větru mě to docela jede. Párkrát se prostřídáme na špici a odbočujeme doleva na Kateřinice. Teď bychom měli mít vítr zprava, ale v úzkém údolí se to točí a každou chvíli foukne z jiné strany. Stále jedeme spolu a občas se za něj schovám, abych si na chvíli orazil. Před námi je poslední HP Lázy. Nechtěl bych se nechat už nikým dojet, takže musím dát kopec nadoraz, abych si udržel náskok (pokud ještě nějaký mám). Kolegovi odjíždím už v prvním prudkém úseku, kdy není schopen akceptovat moje tempo. Na otevřenou střední pasáži, kdy mě jednak fouká a ještě je tady hnusně zvlněný povrch, si dávám do těla. Konečně vjíždím do lesa. Ještě poslední prudký výšvih a jsem nahoře. Nohy stále jedou dobře, ale tepovku nedostanu přes 160-ku, něco je špatně.

V prudkém sjezdu už dostávám vítr zprava a jede se o poznání lehčeji. Brdky před Kelčí přejíždím celkem dobře, jen mě překvapil vybagrovaný úsek silnice v serpentýně před Kelčí. Naštěstí nikdo nejel v protisměru. Tyhle naše „opravy“ silnic miluju, nejdřív se to rozvrtá, dají se tam značky a řidiči poradíte si jak umíte, nazdar!

V Kelčí se točí doleva a tak se definitivně dostávám z větru a po brdce v Mahloticích chytám poslední bidon od Pavla. Zakrátko už drtím předposlední kopec na Maleníku a sjíždím do Týna. Na odbočce k Hlinsku na mě regulovčik volá, že mám skupinku kousek před sebou, no já nahoře nikoho nevidím. Až před Pavlovicemi dojíždím osamoceného závodníka s číslem 278. Chytá se mě do háku a společně se blížíme k Prosenicům. Tady je ta zpropadená lávka, upozorňuji na ni i kolegu v háku, bude třeba ji přejet hodně opatrně. Je tady regulovčik, který nás také vyzívá k opatrnosti. Já jsem si ale včera lávku okoukl, takže jen dávám bacha na ten rozházený makadan na výjezdu a sjezdu. Kolem lávky je hodně diváků a povzbuzují!

V namotaném výjezdu z Prosenic ztrácím svého háčka a jedu opět sám. Je to už jen pět kiláků a po větru, takže jen v podstatě volně dojíždím a jsem v cíli.

Bohužel letošní ročník mě jednoduše nevyšel. Kdo ví, co bylo pravou příčinou, ale výsledek byl ten, že v druhé části závodu jsem v podstatě přišel o intenzity. Na příloženém záznamu z Polaru je pěkně vidět, jak mě v druhé části závodu klesla tepovka a i když jsem jel hranu v kopcích, nedostal jsem se přes 160 tepů za minutu. To je u mě hodně nezvyklé. Přičemž jsem jel velice solidní tempo a v podstatě posledních cca 90 km jsem jel sólo. Z druhé skupiny jsem se odpojil v čase asi 3:40. Neměl jsem žádné žaludeční problémy ani mě nic jiného nebolelo.

V celkovém pořadí jsem obsadil 22. místo a v kategorii 5. místo. Naši kategorii vyhrál skvělým výkonem Jaromír PYTEL v čase 6:14:47. Na druhém místě dojel do cíle Roman Broniš, třetí místo obsadil Bedřich Průcha. Soupeřům blahopřeji ke skvělému výsledku!

Děkuji svému doprovodnému týmu za podporu. Eda s Pavlem opět zvládli předávky bez problémů a vysloužili si v cíli pochvalu za obětavost od třetího muže celkového pořadí Tomáše ČERA, a to už něco znamená. Jsem si vědom, že mám k dispozici opravdu skvělý doprovod, což jen tak někdo v pelotonu nemá a jsem klukům moc vděčný, že jsou ochotní se mnou tyhle štrapáce absolvovat.

Pořadatelům z Miko-cycles Přerov rovněž velké poděkování. V dnešní době není jednoduché silniční maratony pořádat a to že drží stále i tradiční silniční verzi Mamuta je obdivuhodné. Samozřejmě vždy se najdou drobnosti, které by bylo možné udělat jinak, ale ve finále jsme my silničáři vděční, že pro nás někdo tyhle podniky organizuje. Ještě jednou moc díky! Pro mě to byl poslední Mamut tour v kategorii AM3, pokud se postavím příští rok na start, tak už to bude v kategorii AM4. Dovoluji si tedy připojit malou statistiku mých účastí v kategorii AM3 od roku 2008. Z osmi účastí bylo šest druhých míst. Nutno ještě připomenout, že v roce 2008 jsem jel ještě na ocelovém Šírerovi. Karbonového Ridley Excalibur jsem měl k dispozici až pro ročník 2009. Co je ještě zajímavé, jak během těch let narůstala kvalitní konkurence v kategorii. Můj dnešní výsledek by v roce 2009 stačil na druhé místo, dnes už jen na páté.

Tak doufejme, že příští rok dostanu možnost na reparát, v kategorii AM4.

BESKYD TOUR

Kolíkáč – Opojná maratonská show

Taška narvaná veškerými anti vodními proprietami, všechny radary a předpovědi hlásí na sobotu do Beskyd déšť. V hlavě vím, že stejně pojedu, tradice a letošní upgrade trasy hodně láká. Chci to zase se všim všudy, páteční tiskovka znovu dokazuje, že tvrdé ultras orange jádro je věčné, legendy v podobě Kapra, RiCe, Strejdy... Do toho všeho se namočil i maratonský nováček Profesor, který hltá každou informaci, a i místního pěnivého Banditu. Manželé Bartošovi jsou též pravidelnými a nezničitelnými maratónci. Já vím, někdo bude namítat, že

slovo maratón se pro závod o délce 163 km nehodí používat, ale v dnešní době můžeme být rádi za každý silniční závod a ono těch 3000 metrů převýšení dodá za pár kilometrů po rovině . Večer s RiCem projet začátek závodu, aby se mi pak celou noc v hlavě honilo, co všechno se může na začátku stát, když člověk zaváhá na té úzké lesní asfaltce.

Ranní start'ák u mě propuká na plné obrátky, chvílemi si říkám, proč to dělám a pak jako bych se v tom zase úplně rochnil a nutně to potřeboval ke svému životu. Navíc předpovědi počasí se obrátily na úplně druhou stranu a ono snad ani nekápne! Start až v 9:30h., takže mraky času roztočit nohy a obhlédnout místo na předávku bidonů, zjistit, že je teplo a zvolit tedy variantu krátký-krátký! Kdo by to byl čekal v týdnu ...

V první lajně pokecat s pozdějším vítězem mé kategorie Bédou Průchou, podržet fleka pro svého cyklistického brácha Kapra a pak se již plně soustředit na první metry. Prásk, už to frčí, chvílku v háčku za olympijským vítězem Kulhecem a pak se prosmýknout kolem svodidel a nabombit to na první figuru. Juvááá Vinohradská Šlapka otevírá 23.ročník legendárního Beskyda! Srdce v krku, břicho v ohni, ztěžka vydýchávám nervózní začátek před trychtýřem lesní cesty. Ale podařilo se, bez nějakého karambolu to mydlíme pozvolným sklonem furt nahoru.

Motorka Roman Broniš couvá za svým leaderem Pavlem Popiolkem. V balíku to ani nepřijde, ale jedeme dvojnásobnou rychlostí než při včerejším roztočení nohou. Ale pohodička končí, proti nám dvě auta, která udělají další zúžení. Kapr chytře na pravé straně bez ztráty kytičky pokračuje dále, bohužel moje levá strana na brzdy a narvat se doprava. A teď mi začíná to pravé peklo. To, co jsme věštili včera na tiskovce je tady, balík se natáhl do lajny a každý se snaží dostat zpět po tom trychtýři. Začínám toho mít docela plný ruce a nohy, pouštím svoji pozici, McHamer mě ještě povzbudí, ale již není z čeho brát. Hezky jsem si to práskl! Ocas hlavní skupiny se kroutí silničkou stále nahoru a pomalu se vzdaluje. A já vím, že to prostě už nedám, jako když vám na Zvoli odjíždí vrchařská elita 3 kopců.... Ale z toho ocásku vypadáva jeden oranžový bod. Kapr!

Je to sen! Do úzkého klikatého sjezdu, ve kterém jsme předpokládali, že pojedeme rameno na rameno v mnohačlenné skupině, se teď v poklidu dolů spouští oranžové nerozlučné duo. A vnitřně začínám cítit, že to, co jsme si s Kaprem přáli, se stane skutečností. Opojná maratonská show prostě bude pokračovat! Okolo silnice stojící defektíci borci a zezadu přijíždí skupina s Indiánem. A úplně dole ve sjezdu při nájezdu na hlavní je tu i slovenská strela! Tak to prostě nemá chybu! V parádní skupině směřujeme směrem Slovensko na Klokočov. Stoupání je v plné režii Pavla s Romanem, většina ví, že nemá cenu se nikam hnát. Snad jedině Indián popouští uzdu své fantazie a odskočí nám. Ale sjezd do Turzovky se již hezky srovnat za Romana a užívat si raketové rychlosti. Tak co Kapře a Kolíkáči, jak dlouho vydržíte s tímto duem? První kopce naznačily, že by to mohlo jít!

Vysoká nad Kysucou ale nabízí pro mě nepěkný pohled. Před námi čelní balík. Kdykoliv jinde bych měl radost, ale zrovna před dalším stoupáním do Kelčovského sedla s 22 % sklonem začínám tušit, že to nebude až taková výhoda. Najet do té stojky v 10 lidech anebo v 50 je pěkný rozdíl. Ale možná to černě analyzuji až teď, s odstupem času, kde jsme udělali asi jedinou chybu. V tu chvíli spíše převládala euforie a uspokojení. Pozdravit se zase s McHamerm a ztratit trochu na ostražitosti. Silnička začíná mírně stoupat, kvalita nevalná, samá díra a štěrky. Tady to chtělo se natlačit do přední linie, ale ani já, ani Kapr jsme to nějak neměli v hlavě. Naopak Pavel s Romanem ano a okupují čelo. A to je pro nás chyba, najednou před námi hrozivá stěna, kde po dvojíčkách najíždíme na uzoučkou asfaltku. Tady už bez šance na zrychlení, spíše boj o každé přetočení klik, zadní kolo podkluzuje a ztěžka hltáme ty procenta sklonu přes 20%. A sjezd je taky tragédie, tady už nic nesjedeme, odvodňovací žlaby, zatáčky se štěrky, a navíc i doprovodné auto, které se cpe přes nás. Tak to jsme podělali, k přehradě jsme se mohli hnát v nějaké mega grupě a teď jedeme jen ve 4 lidech. Pavel s Romanem nenávratně pryč, a i Indián to zvládl lépe. Ale za to zaplatí, hlásím Kaprovi Předávka bidonů

se taky nepovedla úplně na jedničku, jsme tady totiž asi o 10-15 minut dříve, než jsme plánovali s našimi drahými polovičkami. Ty si musely hrábnout při běžeckém sprintu Díky!

Nedá se nic dělat, teď už to bude jen na nás, žádnou lokomotivu již nechytíme. Za Bílou smutný pohled na Indiána, který mává s defektem zadní galdy Před přehradou, v Jirusově křečovací stojce jsme si dolítli další čtyřku, ale jak se sklon přitvrdil, hned odpadáme. A tak zase jen ve 4 kusech, po nevalném asfaltu kolem přehrady Šance. S Kaprem se snažíme jet na špici, nechceme žádné komplikace, ať pěkně vidíme na cestu. Navíc tu známe každou zatáčku, pod Smrčkem na odbočce z hlavní pěkně na malou placku a vyškrábat se na epický brdek. Vzpomínáme na Žížu, na Mirka Zbuzka, vlastně na všechny, se kterými jsem měl čest jet v minulých ročnících tento před-cílový rozřazovák. Letos je nějak moc brzy a nevypadá až tak strašidelně

A do sjezdu na špic, Kapr si spokojeně vrní za mnou a těšíme se na pohoupání kolem golfu a Maraláku. Před U-turn v té největší stojce se Kapr zamyslí a orve ty juniory za námi Vpravo hotel Banka a je tu nájezd k Ráztoce. A tam? Super nový povrch, ze kterého se snad ještě kouří po průjezdu válcem. Kapr nasazuje pro sebe přijatelné tempo a stoupáme mýtickým kopcem. Počasí nám přeje, tady jsem čekal potoky vody a ono je úplně ideálně. Rozepnutý dres, ještě že návleky a vesty zůstaly na pokojích. Dělán si menší náskok, hrnu se k bufetu, Kapr má všechno. Rohlík, salám, sýr a už se vrháme do luxusního sjezdu. To nemá chybu, v hlavě záběry z Tour, lehnout na rámovku a užívat si rychlosti. Ale nejedeme úplnou hranu, pěkně na jistotu, ať se nic nepokazí.

Dole vlevo střední, doprava dlouhá vstříc dalším bájným stoupáním. Pod Solání si nás dojede mladá dvojčička, která s námi nakonec vydrží až do konce. Solán určujeme tempo tak, aby se Kapr komfortně vyvezl až nahoru. Jede skvěle, žádný výletní řeči A znovu parádní dlouhý sjezd, znovu lezu na špic, ať jedeme bez komplikací. Kapr povětšinu vrní svým cvrčkem, což je pro mě znamení, že moc rychle nejedu Ale naše mini-skupina se udržela, nikdo přes nás nešel a od Karolinky k úpatí Kasáren organizujeme kolotoč. Aspoň 30km/h. hlásím, Roman s Pavlem tady určitě letěli ke 40km/h. Kluci se rozpohybovali a i sjíždíme jednoho borce, který se hned zapojuje do střídání. A za odbočkou z hlavní u krajnice si odlehčující Jirka Šrain. Nějak mám v hlavě, že to moje kategorie, tak to dostává nové grády. Rozbitější asfalt a stále se utahující sklon, to je příprava na megahit dnešního dne - Kasárna.

Kapr hned dole hlásí, že z nich má psychický blok, mě se jede navýsost dobře a snad poprvé si Kasárna užívám. Žádné křeče, nohy se točí zlehka, Kapra nabádám ať si dá turbonakopávek, co má v kapse. Jirka Šrain si nás dojel a jde přes nás, to se mi nechce moc líbit. A tak v serpentínách před bufetem s Kaprem výměna bidonů a hurá za Jirkou. Doskočil jsem si ho a pokračuji dále ke švédským stolům. Tam rychle doplnit bidony, dva banány do kapsy a už je tady turbonakoplý Kapr a pokračujeme dále. Tak to se povedlo, Kaprovi dát plný bidon a banán a letíme do Makova.

Grupa se nám rozrostla o Jirku, sjezd zase v naší režii, hezky bezpečně, ať nejsou problémy. A poslední kopec je tu. Bumbálka. Už ta spodní slovenská část tahá v této fázi závodu za nohy, magnesiem zaháním křečky, karbošem hladák a jdu zase na špic. Nohy z nebes, jedu pro Kapra, který skvěle očuchává moje zadní kolo. Bratrské souznění! Nikdo nejde přes nás, oranžový mini vláček táhne grupu nahoru. Skvělý pocit. Začínáme věřit, že si jedeme pro stříbrného cílového kapříka!

Sjezd do Bílé je za odměnu, ještě se párkrát protočíme a po exkluzivním asfaltu doletíme do cílového prostoru. Tam ostrá pravá, chytout se za ramena a protnout cílovou lajnu v týmovém opojení. Tak to klaplo, všechno se to vyplatilo tomu obětovat, ty nervy s počasím, ta cesta přes půl republiky, ta bezesná noc, ten ranní starták a pak? Kapře, ty cílové slzy na rameni si budu navždy pamatovat! Díky!

Profesor – První cyklomaratón

Po závodě v Lesný mě Strejda přemluví, abych zkusil původně neplánovaný Beskyd. V týdnu před závodem se 2x rozjedu s Kolíkáčem, Icemanem a HonzouB po 100 km a hlásím se na dlouhou trasu. Počasí na sobotu v předpovědích vypadá deštivé, ale co se dá dělat, odjel bych to i za deště, takže v pátek nasedám k Strejdovi do káry a pádíme směr Bílá. Ubytujeme se a razíme na týmovou poradou do restaurace, kde dávám 2 Beskydské bandity a večeri – jsem úplně přecpán.

Ráno na pokoji řešíme, jak se obléct, protože to vypadá, že by mohlo sprchnout. Pro jistotu беру vestu do kapsy a návleky na ruce na sebe – je asi 15 stupňů. Chvíli se rozjíždím a pak se jdu zařadit, docela dozadu – pořád si nejsem jistý, jak to jet, zda jako závod nebo kvalitní trénink. Po startu se jede na 1. kopec, kde předjíždím většinu lidí okolo mě a dostávám se kupředu. Po sjezdu na Slovensko jsme utvořili 4člennou skupinku, ve které je i Mišutka. Točíme se a projíždíme rovinku na Slovensku na jejímž konci nás k našemu překvapení dojíždí asi 20členný balík i s RiCem – a to jsme nejeli pomalu. Koukám na Garminu 1 h a ujeto 35 km, říkám si ty jo slušný průměr na maratón zatím... Pak přichází nechutná stojka – Kelčovské sedlo – navíc nekvalitní cesta, je dlouhá 300 m a sklon kolem 20%, někteří kolem to nedávají a sesedají z kola. Poté nepřijemný sjezd plný štěrku jedu dost pomalu (35-40 km/h), neboť přede mnou jede taky pomalu a nechci zbytečně riskovat. Průjezd Bílou a máme 60 km za sebou – cítím se čerstvý. Skupina se zmenšuje, ale pořád je nás cca 10, je tu i Tomáš Bartoš s kterým jsem objel Lesnou a vím, že je výkonnově zhruba srovnatelně na tom, a navíc El presidente mi na poradě řekl, že toho se mám držet. Jedeme brdky kolem přehrady Šance vše v pohodě, pak z hlavní odbočujeme na silničku úzkou mezi domky na louce, chci ve stoupání díru, kterou se na rovině a ve sjezdu pro můj balík snažím sjet. Řítím se do levotočivé zatáčky a brzdím co to jde, vidím štěrk na silnici a přestože brzdím asi 5s nedaří se mi snížit rychlost na to, abych vybral za táčku, takže nakonec musím pořádně zmáčknout brzdy což rezultuje v pad opět na levou stranu. Naštěstí kluci za mnou projeli v pohodě, já se zvedám zjišťuji, že vše v pohodě, řetěz se nahodí šlápnutí a během minuty sjíždím svou skupinku. Zjišťuji rozsah zranění, z loktu prosakuje přes roztrhaný návlek krev – jinak mě ta bolest trochu i nakola zdá se mi 😊 Poté přichází první dlouhý kopec na Pustevny. Není až tak prudký navíc krásná nová silnice, jede se mi dobře v háku za T. Bartošem. Nahoře si dávám svůj první bufet – ionťák a půlku banánu za jízdy. Následuje krásný rychlý sjezd dolů, kdy sjíždím skupinku přede mnou. Poté následuje rozcestí střední / dlouhá trať a mi s Tomášem zjišťujeme, že sme najednou sami... na rovině v dále vidím skupinku před nám, tak to rozjedu a za chvíli je máme. Jedeme stoupání na Soláň cca 4 km, jede se mi dobře v pohodě držím tempo skupiny. Na rovinách se moc nejede, takže pošetrím síly. Přichází kopec Kasárne – 4km utrpení zpočátku se sklonem i 12%, zde už jsem celkem unaven a skupina se rozpadá, sem rád že jedu a vyhlížím konec a bufet, nahoře v obci totál rozbitá silnice. Na bufetu si dávám kalíšek s vodou a meruňkový koláč, který hltám a za volné jízdy nahoru. Poté sjezd, kde mě stíhá nějaký závodník, který mě dojede až dole před výjezdem na Bumbálku. Hákuju ho (je to kategorie 50+ zjevně) a společně vyjíždíme tento poslední kopec. Jede dobré tempo a navíc fouká lehce proti, takže ani nemám na to mu prostřídát v kopce. Až když se to narovná krátce prostřídám, aby se neřeklo. Jsme nahoře a já vím, že už je to jen cca 10km dolů do cíle a garmin ukazuje 5h 45min – cíl pod 6h by byl krásný počín. Občas se prostřídáme a už je tu cíl, nakonec to podle ofic. časoměry o minutku nevyšlo, ale nevádí. Pod dojezdu se vydýchám a vyhledám ošetřovatele, aby mi vydesinfikovali odřeniny.

Večer v restauraci zhodnotím s ostatními šlapkami závod a své výkony a já to zapíji 4 bandity a panákem citruse. Závod hodnotím jako vydařenou akci až na ten pád... ale chybama se člověk učí nejlépe. Ráno vyjíždíme se Strejdou už v 6:30 a po cestě začínám přemýšlet, že bych mohl jet za 13 dní další dlouhý závod – Krakonoše.

RiC – Je to v hlavě

Nohy jsou nutné, ale důležitá je hlava (viz Saint-Exupéry. Citadela).

Další repríza songu Beskyde, Beskyde, kdo po tobě ide. dozněla. Letos bylo nové aranžmá. Dirigent odmávl taktovkou start v Bílé, kterou se dříve projíždělo po sjezdu z Bumbálky.

Ubytování jsme měli zajištěné v Bílé, v internátu. Asi 50m od startu. Docela luxus mít centrum dění přímo pod nosem. Příjezd odpoledne v pátek. Tak akorát, abychom si s Kolikáčem stihli projet úvodní postartovní stoupání na Bílý kříž.

Dlouhá a střední trasa startovaly dohromady. Trochu jsme na to nadávali, že to bude moc lidí a velká tlačence po startu, ale mělo to i své výhody. Například víc lidí, kteří byli ochotní tahat špice.

Celý pátek i sobotní ráno se řešilo jestli bude pršet. Studovali se norové, aladin, čt2 atd. Mě je to ve finále stejně jedno. Beru rukávy a vestu. S tím se dá objet vše. Svého času na Králi i +6°C a dešť na Kvildě. Ne že by mi tenkrát bylo vedro, ale přežil jsem to.

Sobotní ráno je příjemné. Vestu dávám do kapsy pro strýčka Příhodu. Jak jsem tušil, nepřišel, takže jsem ji vezl zbytečně. Rukávy jsem natáhl na ruce a nechal je tam celý den. Bylo to akorát. Je odstartováno. Startovní branou na parkovišti projíždíme protisměrně, za ní následuje otočka o 180° a pak 2km klesání k nájezdu do prvního kopce. Všichni jedou co to jde. Silnice je široká a balík zabírá celou její šířku. Odbočka doprava a hned doleva na vlastní stoupání. Zde je úzké hrdlo a ozývá se skřípot brzd. Žádný smotek jsem neviděl.

Bílý kříž

Stoupání na Bílý kříž není těžké. Jede se rychle a většinou na velkou. Tyhle postartovní intenzity mi nejdou a asi se to už nezlepší 😊 Postupně propadám až kdoví kam. Funím a přemýšlím, jak moc se mám gumovat. Konečně jsem zastavil couvání a hákuji nějakou skupinu. S ní dojedu na vrchol, kde je otočka a sjezd dolů. Dlouhý, úzký a šlapavý sjezd s mnoha mostky na kterých je zábradlí. Je vidět dost defektů. Jedeme natažení v lajně, na špici to někdo slušně tahá. Chvilí. Bez potíží dojedeme na křižovatku a točíme doleva směr Čadca.

Další kopec do obce Konečná. Hraniční přechod. Začíná sjezd, kde si bez potíží dojedu skupinu, která mi trochu poodjela, ale nic kritického. V kopci jsem visel celkem dobře. Ve sjezdu jedeme kolem 70km/h, dobrý sešup. Pod kopcem se utvoří velká skupina a následuje šlapavý sjezd. Odněkud zezadu přilítne neznámý eliták, vlez na špic a následuje něco, co nechápu. Jede stále kolem 50km/h, další dvacet lidí mu visí v háku. Já jsem tak na šesté pozici za ním a dávám si pozor, abych nechytil díru. Tu bych už nezalepil.

V Turzovce točíma doprava a po hlavní směr Nižný Kelčov. Na rovině naše ‚lokomotiva‘ zpomalila na čtyřicetku a ve zvlněném terénu i na šestatřicet. V Nižném Kelčově opět otočka doprava začíná magnet, který končí Kelčovským sedlem. Tady už se rychlost pohybuje mezi třiceti a pětatřiceti. Odhaduji okamžik, kdy si vystoupit. Je jasné, že už to dlouho nevydržím.

Kelčovské sedlo

Myslím, že okamžik vystoupení jsem to odhal dobře. Zvolnil jsem a za chvíli přijíždím na křižovatku, kde nás usměvaví hasiči posílají doleva. Před námi se objevila stěna a asfalt se začíná měnit na rozbitý asfalt. O sklonu raději nemluvit. Později jsem zaslechl číslo sklonu 22% . Pár lidí zesedá a vede kola tak nešťastně, že už tak úzkou a rozbitou silnici udělají téměř neprůjezdnou. Křikem si vynucují místo. Ze sedla lámu svoji dvacet osmičku a jsem rád, že ji mám. Vrchol sedla je jak ostří nože. Žádná vrcholová rovinka. Následuje hned prudký zlom a stejný kopec dolů. Je to šotolina a kamení. Nic hezkého. Opatrný sjezd, než se dostaneme na hezký asfalt, který nás přivede zpět do Bíle, místa startu.

Tady už pokračujeme po staré, dobře známé trase Beskyda, tak jak se jezdila v minulých letech (co si já pamatuji). Následují známé úseky kolem přehrady, Smrček, Pustevny, Soláň, Kasarne a Bumbálka.

Průjezd Bílou. Profesor za mnou se cpe. Já dělám to samé 😊

K přehradě najíždíme v početné skupině, ale tuším, že to nebude mít dlouhého trvání. Ten úsek nemám rád. Nahoru a dolů. Skupina mi ujíždí, za mnou zůstává pár lidí. S nimi si skupinu docvaknu až před Ostravicí, kde se odbočuje na Smrček.

Skupina se rozpadá. Já jsem spíše vzadu, ale jede se mi dobře. Snažím se jet kadenčně, na Frooma 😊 Bez výraznější bolesti a krize dojíždím nahoru osamoceně. Na nikoho nečekám, stejně to nemá cenu. Za chvíli začne další úsek nahoru/dolů kolem golfu a zahrádek.

Bohužel, u cedule „Zákaz vstupu na golfové hřiště“ zjišťuji, že mám defekt. Oprava zabere deset minut, během nichž kolem mě projede spousta lidí. Štve mě to jen trochu, jsem nějak apatický.

Po opravě v klidu dojedu do Trojanovic, kde začíná stoupaní na Pustevny. Zvládnou předjet i pár lidí.

Pustevny

Na Pustevny vede nový asfalt. Moc příjemná změna. Jede se mnohem snáz a plynuleji. Mám svoje tempo a žádná krize. Jedu ještě s jedním a zvládáme tak trochu pokecat. Pustevny dávám za 34minut. Na bufetu doplním bidony, něco sním, něco vypiji a jedu dál. Jedu napřed, abych roztočil nohy. Parták si mě dojede pod kopcem.

Solán

Tenhle kopec mě vždy trápil. Nasadím své tempo a jedu. Partáka ztrácím a jedu sám. Předjíždí mě někdo, kdo jede dost silově a očividně mu to svědčí. Budu se muset nad svojí kadencí zamyslet.

Kupodivu Solán zvládám v pohodě a stejně tak přibližovací úsek z Karlovic pod stoupaní na Kasarne. V tech mých nohách je ještě pořád síla! Dost mě to překvapuje a začínám si říkat, že jsem měl na začátku moc velký strach a měl jsem se v tom prvním kopci víc zmáčknot. Ach ta moje hlava. Však mě od rána bolí.

Kasarne

Stoupaní na Kasarne je těžké. Jedu ho silově přeji si abych byl co nejdřív nahoře. Na bufetu jen piji a hned pokračuji dál. Jsem zvědav, co Kasarne se mnou udělali. Předemnou je už poslední kopce – Bumbálka – a já jsem rozhodnut, že ho pojedu naplno.

Při nájezdu na hlavní dojíždím osamoceného bojovníka. Říká mi, že se o něho pokouší křeče. Ale až k celnici jede na velkou, tak nevím, jestli nekecá.

Bumbálka

Držím velkou co to jde, vlastně až na začátek prudšího stoupaní. Shodím malou, vzadu dám něco abych to utáhl a jedu co to jde. Nohy bolí, ale pořád táhnout. Dost dobrý pocit! Fakt jedu naplno. V závěrečných pasážích, kde to jde, dávám velkou. Úžasný! Sice se o mě pokouší křeče, ale vrchol je na dohled. Jdu do sjezdu.

Do toho začíná pršet a padají malé ostré kroupy, které bodají jako jehly. Trvá to jen chvíli. Když odbočuji z hlavní na silnici do Bíle už neprší a za chvíli jsou i suché silnice. Řetěz doprava a vzpomínám na Bodnara, který v nedávné etapě TdF svým tempem držel v šachu celý balík se sprinterskými týmy. Dojeli ho nějakých 200-300 metrů před cílem. Za mnou sice žádný balík už nejde, ale rád bych udržel tempo do cíle. Nechci se zlomit. Bolí to bolí, ale už jsem za cedulí „Bíla“ a vidím cílovou bránu. Opět otočka o 180° a poslední nástup. Cíl!

Při reportu z Mamuta jsem jen fňukal, jak mi to nejelo a jak se nemůžu zmáčknot. Dnes můžu fňukat, že jsem se nezmáčkkl víc. Jelo se mi moc dobře. Nohy se rozjely, krize nebyly. Byl jsem schopen jet, ne jen přežívat. Jsem zpět!

Strejda – Beskyd s Lenkou a Misutkou

Nevím, čím to je, ale k Beskydu se mi vždycky zlepšuje forma. Ne, že bych jel nějak zavrátne rychle, ale tou dobou už mi ta jízda začíná vyložene bavit, prostě rovnováha mezi drinou a pozitivem se posouvá na tu druhou stranu. Už týden před závodem všechny sleduji předpověď počasí, slibuji nam dest a zimu. Ještě v květnu na Mamuta by mne to rozhodilo, ale teď jsem si

jisty, ze mi nic pozitek z Beskyda nepokazi, ani hnusny počasí. Ale je fakt, za ta predpoved asi odrazila od ucasti většinu lidi z chvostu vysledkove listiny, takže musim pocitat s tim, ze dojizdet budu pokud ne uplne poslední, tak skoro poslední. Ale ona predpoved během tydne se upresnuje, a jak uz je to v letosnim lete zvykem, meni se smerem spise k mensi pravdepodobnosti deste. Nakonec v patek vecer nam dest slibuji az po 16 hodine, to uz se tim nemusim vůbec vzrušovat, akorát se muzu skodolibe posmívat Icenamovi, Dreamerovi a ostatním, které takzvané schluzdili a nechali si tenhle nadherny závod ujit.

Ono to počasí nakonec vyslo luxusni, tesne pod 20 stupnu a skoro bez vetru.

Rano si jedu omrknout sjezd z Kelcovskeho sedla. Je hodne prudky, plny sterku a jsou tam i odvodnovaci kanaly, to si při zavode musim dat bacha.

A jdeme na start. V prvním kopecku se to tridi podle vykonnosti, ale nahore a hlavne pak ve sjezdu se nam formuje docela pocetna skupinka. Jede se rozumně, cesta je sice uzka, ale podle mne bezpecna a cista, zda se mi skoro k nevíre, kolik je podél ni cyklistu, co opravuji defekty. Od zacatku stoupni na Konecnou uz si jen hlídám Lenku, u vrcholu se nam grupa rozdeli, a my zustavame v te mensi, jen 4 lidi. Coz je mrzute, pac vim, ze ceká na nas 20 km vicemene rovinky, a vetsi balik by se hodil. A tak nasazuji svůj jediny rychlostni interval v tomhle zavode a po minute a pul jsme v tom vetsim baliku. Rozhodne se to vyplatilo, az pod Vysny Kelcov jedeme pekne schovany. Tady uz skupina definitivně rozpadne, dal občas potkáváme nekoho z ni, ale spise sporadicky. Premyslim, zda tu stenu mam zkusit vyjet kolmo, ohlizim se, Lenka tlaci, tak to nejma cenu se huntovat, a taky slezu. Sjezd ze sedla je opravdu dost nebezpecny, a sjizdime to opatrne. Dal uz se jede po tradicni Beskydske trase, a tak trosku s obavami ocekavam každý další kopec. Zbytecne. Jede se mi porad dobre, do kopcu nasazuji komfortni tempo a pak nahore občas cekam na Lenku. Pokud kopec není prudky, tak to tam vyjizdime spolu. Kolem prehrady jedeme spolecne s parem holka-kluk ze stredni trasy, snazim se je presvedcit, at nejsou srabi a jedou s nami dlouhou. Marne. Mezi Smrckem a Pustevnami nekde mezi zhradkami a golfovym polem slysim vzady docela spusty vykrik (ukazalo se, ze holka vlitla do diry a prorazila obe kola). Smula, ale jedem dal. Tu Lenka mi ukazuje na zavodnika před nami a pta se, není to Misutka? Ze mel takovy podobny dres. Misutka? Co by tu delal, ten uz ma byt skoro v cili... Ale ukazalo se, ze Lenka se tu projevila, jako prava zena, která se vždy vsima jak je kdo obleceny. Dojizdime, a on je to fakt Misutka. A tady se stala naprosto neuveritelna věc, největší prekvapeni celého zavodu, a mozna i sezony: Misutka se stezuje, ze dvakrát píchnul a ujela mu dobra skupina. Chapete to?! Ještě jednou: Misutka se stezuje, ze mu ujela dobra skupina! Tomu teda rikam konverse, Misutka zmenil názor na cyklistiku! Konvertoval od individualni k tymove! Tak ho presvedcuji, at jede s nami a slibuji mu, ze v pripade dalšího defektu mu dam i svoji dusi, nebo lepeni. A opravdu jel celou cestu s nami, stridal, tahnoul, a pokud netahnoul, tak jel pekne za mnou, ale ne vedle. Neuveritlly... Hlava moje je na tom o něco lip, nez nohy, a celou trasu neskutecne uzivam. Akorat ta mracna se nad nami nejak podezrele stahuji. Ochlazuje se, a na vrcholu Bumbalky, presne podle predpovedi, zacina kapat a pak to prechazi v regulerni lijak. Ale co, to uz mame do cile jen 11 km z kopce. Obcas se ohlizim, kontroluji, zda Misutka a Lenka jedou, a slapeme dal. V cili se však zdesim: Lenka není. Chvilku ji vyhlizim, Misutka predpoklada, zda nahodou nelehla, když nas predjizdil kamijon. Okamzite se rozjizdime zpatky. Uz na ceste si v duchu rikam, ze Lenka, takova zkusena zavodnice, je vysoce nepravdepodobne, ze by se ji něco stalo ošklivého na tak jednoduchem useku. A po 3 kilometrech ji konecne vidíme. Zablokovalo se ji zadni kolo, musela zavolat Tomasovi, dovezl ji sve kolo a na nem dojizdi. Tak to je ten nejmensi problém, okamzite se mi ulevilo.

Při vecerni tiskovce se stava další neuveritelna věc: když si objednáváme tradičního pomarathonskeho ferneta, samozrejme nepocitam s Misutkou, pac dobre vim, ze nepije. A hele, on si to chce taky! Pro jistotu se ho ptam, zda uz dneska neucini ten poslední krok a nepozada predsedu o navrat do Slapek. Prej ne, zatím ne :).

Beskyd tour aj s Jardom Kulhavým

Na svojich stránkach sa tento tradičný český maratón pýši superlatívmi ako najstarší, najtradičnejší, najmalebnejší a najťažší.

S prvými tromi sa nedá inak, ako súhlasiť, v kolónke najťažší bude mať veľkú konkurenciu v Krušnotone. I keď tohto ročnou zmenenou trasou sa k nemu priblížil.

Beskyd Tour sa konal v sobotu 15. júla, tentokrát so štartom v obci Bíla, kde bol aj štart a cieľ pre všetky tri trate. Ja som sa zúčastnil na trase dlhej, ktorá mala gro spoločné s tou minuloročnou, akurát jednotlivé pasáže boli medzi sebou prehádzané a odpadol „rovinatý“ úvod z minulých ročníkov, ktorý bol nahradený novou trasou, ale k tomu sa postupne dostaneme.

Musím priznať, že tento maratón patrí medzi moje obľúbené aj preto, že ho mám relatívne blízko a aj kvôli malebnému prostrediu Beskyd. V týždni som ale zvažoval aj neísť, keďže predbežná predpoveď hlásila celodenný dážď. Tá sa našťastie deň pred pretekmi umiernenia len na občasné pršanie, ale zasa prišla iná komplikácia v podobe môjho zablokovaného nervu niekde v oblasti lopatky. Tento problém som mierne pociťoval už v týždni, ale ako naschvál sa najviac prejavil piatok večer. Ale nevzdal som sa, nastavil budík na piatu s tým, že uvidím, čo ráno.. Nakoniec som budík ani nepotreboval, keďže vďaka ostrej, pichavej bolesti pri každom miernom pohybe som toho veľa nenaspal... Aj napriek tomu som sa rozhodol, že skúsim ísť pretekať, prvý problém bol už pri šoférovaní, kde som cez veľkú bolesť otáčal hlavu do križovatky .

Okolo pol ôsmej prichádzam na miesto činu, utekám si vybaviť prezentáciu, ktorá prebehne rýchlo a bezproblémovo, do štartu mám ešte dve hodiny, tak si vyťahujem doma pripravený slaninový chleba ako druhé raňajky . Aj ten zablokovaný krk sa zdá byť lepší a po vysadnutí na bicykel ešte lepší a s pribúdajúcimi kilometrami ho prestávam vnímať, keďže sa do krvného obehu vyplavil adrenalín a všetky iné látky .

Organizátor tento rok prišiel s novinkou, prví 50-ti v celkovom umiestnení z minulých dvoch ročníkov mali štartovať z čela z prvej vlny, dokonca bolo napísané, že budú mať svoj box na zemi so svojim štartovým číslom... Sklamanie ale nastáva, keď sa idem postaviť na štart, kde je len vyhradený sektor, ktorý je už zaplnený, tak viacerí štartujeme síce spredu, ale z boku od bariér, takže ešte horšie, ako keby som si šiel miesto na štart vystáť 20 min. dopredu.

Dlhá a stredná trasa boli odštartované naraz presne o 9:30 h., hneď po štarte sa mieri na doposiaľ nejazdenú trasu. Bohužiaľ, je to len úzka lesná cesta na šírku jedného auta, takže sa to začína celkom „špuntovať“, obzvlášť vtedy, keď nám do protismeru vybehnú dve autá. Takže tí, čo boli lepšie pozíčne, získavajú výhodu a my vzadu môžeme započítať stíhaciu jazdu. Nasleduje dosť technický zjazd, kde už vidím, ako sa aj pár ľudí zbiera zo zeme. Trasa smeruje následne na Slovensko, kde sa snažím dobehnúť stratené v spolupráci s menšou skupinkou, zozadu nás dobehne ďalšia skupinka hnaná Romanom Bronišom a Jurom Lajchom, ktorí tu robia domestikov pre svojho lídra Pavla Popioleka. Keďže už s nimi mám skúsenosti z predchádzajúcich maratónov, viem, že sa stačí hodiť do háku a držať sa zubami, nechťami, lebo zadarmo to nebude. A skutočne po pár km cez územie Slovenska sa nám podarí dobehnúť hlavný balík. To ale prichádza ďalšia novinka tohtoročnej trasy, a to krátka 20% stena plná veľkých výtlkov. Tu bolo kľúčové byť na čele, čo som samozrejme nebol, keďže som to nečakal, balík sa totálne zasekne, aj tí čo majú na to ísť dvakrát rýchlejšie ako tí pred nimi, nemajú kade prejsť, ide sa doslova tak pomaly, že niektorí odpadajú z bicyklov. V tomto momente si v duchu pochvaľujem svoju investíciu do 30z kazety .

Vykúpením mohol byť zjazd, ale bohužiaľ prišlo ďalšie peklo, zjazd je tiež rozbitý, zatočený a ako bonus je na ňom priečne X odvodňovacích kanálov a veľa štrku, smrdí to veľmi pádom, tak tí s pudom sebazáchovy to idú voľne. Medzi tým čelo zasa uniká. Záchrana je zasa „motorka“ značky Broniš, ktorá nás ťahá späť do hry, postupne sa vraciame cez miesto štartu na trasu, ktorá sa jazdila aj na starej trati, akurát vtedy ňou trasa končila. Hneď v začiatku

stúpania na Smrček sa partia okolo Broniša rozhodla ísť na malú, tak skúšam ísť sólovú jazdu a chytiť si nejakú vyhovujúcu skupinu sám. Tu mi prichádza aj vhod, že trasu už poznám z minulého roka a mohol som si postrážiť niektoré technické úseky, kde treba ísť viac na brzdy ako sa zdá, na čo aj dopláca jeden borec krátko predom mnou, ktorý sa plazí zo škarpy po páde. To som ale netušil, že mám pred sebou 50 km sólo jazdu, postupne začínam dobiehať cyklistov po dvoj trojčlenných skupinkách alebo aj osamote, všetkých nechávam za sebou, lebo mi nevyhovuje ich tempo a ani im to moje .

Konečne som pod stúpaním na Pustevny a pred sebou vidím početnejšiu skupinu, dorazím ich a zisťujem, či sú čelo, vysmejú ma, že pred nimi je ešte tak 40 ľudí, nevzdávam sa a pokračujem v sólo jazde na čerstvo položenom asfaltovom povrchu, ktorý už bol potrebný ako soľ a ide sa po ňom neporovnateľne lepšie ako po tom ementále, čo tam bol minulé roky. V skoro 6 km stúpaní na Pustevny si pripadáam trochu ako Pantani v tej pamätnej etape na Gire, kde za sebou nechával všetkých súperov , s tým rozdielom, že ja to teda idem v sedle a držím si konštantný výkon tesne pod 300 W, aby som sa „neuveril“. Na vrchole stúpania je aj bufet, chytám si fľašku a pokračujem sám v dlhom zjazde, ktorý je celý iba pre mňa. Až pri konci zbadám jedného cyklistu a ďalší pre zmenu dobehne mňa, za chvíľu prichádzame na križovatku, kde sa trasa delí na strednú a dlhú a obaja títo borci patria práve na strednú trasu, takže zasa ostávam sám, ale nie na dlho, zozadu ma dorazí jeden starší pán, s ktorým chvíľu aj pokecáme a presúvame sa pod ďalšie stúpanie, kde sa už rozdeľujeme, lebo nestíha môjmu tempu. Na tomto stúpaní na vrch Soláň sa v podstate opakuje situácia z predchádzajúceho stúpania na Pustevny, idem si svoje konštantné tempo a nechávam za sebou všetkých odpadlíkov z čela, až na jedného, ktorý sa mi hodí do háku a spoločne zdoláme stúpanie, ale aj následný zjazd a zrazu, kde sa vzal, tu sa vzal, vracia sa do hry Broniš a Lajcha aj s ich lídrom a začína sa opakovať situácia zo začiatku preteku, kedy im stačí byť v háku.

Postupne sa dostávame na jedno z posledných epických stúpaní na trati, na Kasárne. Tam líder klasicky nestíha, tak ho domestikci čakajú a tí, čo vládzu ísť rýchlejšie, sa trúsia hore sami, pridávam sa k teda k nim a tesne pod vrcholom, kde na nás čakal aj úsek s dlažobnými kockami, je zasa bufet, kde beriem ďalšiu fľašu a ocitám sa na čele, lebo ostatní sa tam zdržali, tak trochu zvolním a spolu s jedným pokračujeme ďalej do zjazdu, na konci ktorého sa situácia zasa opakuje a Lajcha s Bronišom priťahujú všetkých a zasa je to pokope.

Nasleduje krátky rovinatý presun pod posledné stúpanie dnešného dňa, opäť sme na Slovensku a stúpame z Makova na Bumbalku, kde sa zakrátko zasa ocitám na čele s borcom, s ktorým sme šli predchádzajúce stúpanie a hovorím mu, že aj tak náš zasa v zjazde zarezú, on pritaká a vráti sa do skupinky, ja si to dávam znova sám, že aspoň si spravím náskok v zjazde, v ktorých moc neexcelujem. To sa mi nakoniec ani nepodarí, lebo stúpanie pred vrcholom dost' povolí a vďaka silnejúcemu vetru ma skupina tesne pred zjazdom pohltí.

Zjazd idem z chvosta skupinky, na čo doplatím pri odbočení z hlavnej cesty na vedľajšiu smerom do cieľa v Bílej. Tu mi skupinka na pár metrov odskočí a už som v tej známej cyklistickej situácii, kedy doskočiť späť je nemožné . Nevadí, držím sa sto metrov za nimi a už sa teším na cieľ, do ktorého dorážam presne po 5 h a na tachometri mi svieti 162 km a skoro 3 000 nastúpaných metrov, čo je cca o 600 m menej oproti propozíciám. Viac informácií z mojej Stravy nájdete na tomto odkaze.

V cieľi práve vyhlasujú víťazov zo strednej trasy, ktorá mala 120 km a jej suverénnym víťazom sa stal biker Jaroslav Kulhavý s časom 3:25:38 (náskokom na druhého takmer 3 a pol minúty), odovzdávam čip a utekám do auta si zapíť regener a prezliecť sa. Cestou na obed pozerám priebežné výsledky a zisťujem, že som sa umiestnil na solídnom 19. mieste (7 v kategórii) so stratou 12 minút na víťaza Tomáša Čera.

Výsledok hodnotím pozitívne, šlo sa mi dobre a nemal som ani žiadnu krízu alebo kľče. Trať som absolvoval klasickým maratónskym spôsobom, že som sa spoliehal len na to, čo som si so sebou nabalil a nemal podporu z mech. vozidla. Klasicky treba ešte popracovať na pozičnej

jazde a na zjazdoch a môže to byť lepšie . Nakoniec veľmi dobre vypálilo počasie, ktoré bolo ideálne na cyklistiku, keďže nebolo ani teplo ani zima a hlavne po daždi ani stopa . Cesta domov vedie o záverečnými kilometrami trate, na ktorej sa stále trápi veľa cyklistov, čo mi dodáva pocit zadosťučinenia.

Ešte pár slov k organizácii

Jedným slovom by sa to dalo zhodnotiť ako: „za málo peňazí - veľa muziky“. Pretože štartovné platené na mieste štartu bolo len 400 Kč a pokrývalo štartovací balíček, teplé a najmä chutné jedlo v cieľi, sprchy a bohaté bufety na trati. Obrovskou výhodou Beskyd Tour oproti konkurencii je prostredie, v ktorom je maratón situovaný a je vhodný aj na vytiahnutie celej rodinky, pretože tu sa určite nebudú nudiť aj nepretekajúci jedinci vrátane ratolestí. Taktiež je vhodný aj na turistické poňatie pretekov, na čo je aj hŕfne využívaný. Zmenu trasy hodnotím v konečnom dôsledku tiež pozitívne, len treba ešte dotiahnuť ten štart, ideálne by bolo, keby tých 50 najlepších odštartovalo v prvej vlne o 5 minút skôr ako zvyšok. Taktiež by možno stálo za zváženie, aby takéto vrchárske preteky mali cieľ na kopci a nie po zjazde do špurtu ako tomu bolo teraz. Chápem, že sa to organizačne zložitejšie robí, keď je štart a cieľ inde, ale tu by stačilo ten cieľ dať len o 10 km skôr a všetci by sa mohli rovno pekne vyjazdiť smerom do zázemia preteku.

KRAKONOŠŮV CYKLOMARATON

Dreamer – Krakonoš, Pražská bouda a dva zuby navíc

Jiz poctvrte se letos konal stale popularnejsi Krakonosuv cyklomaraton, který odstartoval jako tradicne z Trutnova. Pro me je je to letosni maratonska premiera, coz je trochu na povazenou jet prvni maraton az na konci cervence, ale faktem je ze se letos jely pouze dva maratony a jak Mamut tak Beskyd mi nevysel. O to vic jsem se do Krkonos tesil, i kdyz jak se to vezme, sice jsou tu tezke kopce, respektive je tu vyjezd z Pece pod Snezkou na Prazskou boudu, který dela tenhle zavod, takove stoupani nikde jinde na zavode u nas nenajdete. Vyrazime z Prahy pred 7 ranni s Technikem, Kolikacem a Profesorem, start je az v 10h takže casu dost. Cesta pekne ubiha, vyndavam z batohu jidlo a snidam, coz Kolikac komentuje slovy jestli toho nejim nejak moc a ze pred zavodem nema cenu se moc nacpat. Tak to nevim, jednak si nemyslim ze miska ovesne kase a dva rohliky se syrem znamena "nacpat se", druhak vim ze pri zavode uz na jidlo tolik casu nebude, takže me Kolikacovo komentar nechava v klidu

Pred devatou jsem za slunecneho a tepleho pocasi v Trutnove, zatimco objevuji kouzlo damskych toalet (ano ctete spravne), kluci mi vyzvednou startovni balicek s cipem a dalsimi drobnostmi, je tam i mixit tycinka, bidon, potesi to. Skladame kola, ale klukum to nejak trva, tak se jdu rozjet sam, davam si prvnic par km po trase zavodu, coz se mi po startu hodi, preci jen je tam par kruhacu, koleje. Na startu stojim uz asi 25min pred zacatkem a prede mnou uz je asi 30 lidi. Rikam si jak jsem udelal dobre a trochu se bojim o Kapra s Kolikacem, ti asi budou nekde vzadu. Zahy se objevi Jirus v krasnem zlutem dresu za lonske vitezstvi a s oranzovou bradkou, je to proste pankac. Dav houstne, stojim vedle Standy Prokese kteremu gratuluji k 24hodinovce kterou nedavno jel, je tu i Kamil Ackermann, zacinam se na zavod fakt tesit. A co to nevidim, najednou Kolikac s Kaprem uplne vepredu na startu, to me trochu znervozni, protoze jsem chtel po startu byt s nimi a najednou jsou kus prede mnou. Jasne taky jsem se tam mohl nacpat timhle trochu necestnym zpusobem, ale ted uz s tim nic neudelam. Ale co treba se mi to v zavode vrati v dobrem.

Slalomarka Sarka Strachova pronese uvodni rec, zazni vystrel dela a zavod zacina. Zavadeci km za autem jsou nervozni, jedu tak kolem 100. pozice. Je to presne jak jsem cekal, velka nervozita, asi nikdo to nema rad, ale je treba zabojoovat, davat pozor a samozrejme mit i stesti. Prvni kopec prijde az v Polsku na Pomezni boudy, coz znanema jet pres 50km v baliku který

ma pres 350 lidi. To je pro predstavu jako dva kompletne pelotony na Tour de France. Do kopce se vzdy protlacim po stranach docela dopredu, ale ve sjezdu to nehrotim a desitky lidi jdou preze me. Kazdopadne s narustajicim casem jezdim vic a vic vepredu a kdyz zaciname najizdet z polske strany do kopce, najednou jedu skoro uplne na cele mezi prvni deseti lidmi. To je parada, vedle Beda Prucha, uzivam si to, nemluve o tom ze to tu vubec neboli a je to jako jet nekde na SUAC.

Prichazi prvni dlouhy kopec na Pomezni Boudy a peloton se natahuje. Prijde mi ze se nejde uplny srot, prvni pulku si hlidam celo a jedu tak kolem 30 pozice, ale postupne se trochu propadam a stejne jako pred rokem mi to nahore na poslednim km poodjede. Je tu ale Jirka Jezek, Standa Prokes a dalsi, verim ze to sjedeme, jen me desi ten avizovany sterk na silnici. Jedu tak ve sjezdu zabrzdene a pritom sterk nikde zatim neni. Je az v dolnic casti sjezdu, kde tedy konecne opravdu mohu jet zabrzdene, ale to se nevyplaci, zbytek skupiny asi trochu riskuje a pred delenim trati jsou zpet v celnim baliku. Ne tak ja, musim si jeste asi dva km v podstate sam a na srot dojizdet celo, skoro uz cekam ze se to nepovede, ale par km pred Peci jsem tam, kdyz peloton opravdu zvolni. I ja tak mam sancu se alespon na par minut nadechnout a vydechnout, skoda toho plytvani sil kazdopadne.

A to uz je tu Pec pod Snezkou, uzka silnice, po leve strane auta, to vse znamena ze do kopce najizdim zase tak kolem 30-40 mista. Okem hakuju Jiruse a Standu, Bedu nevidim, ten zahajil stoupani hodne z cela. Mijim Svobodaka z Kolokramu, kteremu se trochu zastavily nohy v te uvodni vice nez 20% stojce, stejne tak predjizdim Jirku Jezka, který ma asi pocit ze jsem ho zavrel tak mi jen suse rekne "diky", ale stiham se mu omluvit i kdyz si nemyslim ze bych tam nejak vybočil ze sveho smeru. A pak uz prichazi to vsemi ocekavane utrpeni, Jirus obcas zarve bolesti, ale to on tu dela pokazde. Zato ja objevuji kouzlo prevodu 34x27, tuhle kazetu jsem mel doma uz nejakou dobu, ale az ted jsem si rekl ze ji vyzkousim. A bylo to znat, dva zuby navíc v takovem kopci jako kdyz najdes. Kde jsem loni tuhnul a jel ze sedla, mohl jsem letos v sedle. Zahy dojizdim a predjizdim Jiruse, ale vim ze je za mnou. Standu Prokesa take dojedou a predjedu, ale dal uz se nezenu, vim ze tohle je ma dnesni skupinka. Nahore se poskladame do asi deseti lidi, v houpavem a sotolinovem useku jeste musim parkrat zabojovat, aby mi skupina neujela, ale kdyz se najede na asfalt a dlouhy sjezd v lese, jsem tam. Bohuzel uz tu neni Jirus, ale rikam si ze nas urcite, protoze za nami zustalo dost dobrych lidi.

Tahle stoupani na Strazne porad docela jedeme, ale uz je cas se najist a napit. Nahore na obcerstvomacce beru bidon s iontakem, fakt mi ta chladiva voda chutna, ale prichazi hned serpentina a sjezd, tak bidon z poloviny plny musim odhodit, protoze nechci vyhodit moje vetsi bidony. Delam dobre, i sjezd se porad dost jede a ja sjezdar kdovijaky nejsem, takže to znamena ze musim mit porad oci na stopkach a hlidat si pozici. To se vyplaci, sice obcas musim prislapnout, ale tak nejak uz zacina tusit ze by to mohlo v tehle pekne skupince která jede nekde kolem tricateho mista, vyjit az do cile. Jen me desi lonska zkusenost, kdy nas pred stoupanim na Hradecek dojelo asi 20 lidi. Jelikož ale ve stoupani na Hofmanky nebo jak se to jmenuje jede borec z Bikecentrum Olomouc slusnou kasi a vsichni za nim jen ocima visime v haku, zacina verit ze ani vetsi skupina o moc rychleji nemuze jet. Uff jsme nahore, byl to dlouhy kopec a mel jsem to tak na hrane zustat tu. O tempu svedci to, ze jsme asi tri ctyri kluky vytratil, za to tempo proste nekdo zaplatil.

K Hradecku uz vyletime, hecuju kluky at jedeme, at nas nesjedou, do sjezdu davam instrukce aby nekdo z nas nespadol. Uzivam si to, kilometry ted uz leti samy, vzdy po odstridani se otocim jestli za nami neni nejaka mega skupina, ale neni. Cedula Trutnov, blizi se kruhac v mirnem stoupani, prijde mi ze se moc nejede, tak za to z celni pozice vezmu a nastoupim. Vsichni mi ale uvisi a naopak ja nechytanu hak a kluci mi odjizdi. Jeste se snazim zabojovat, ale uz mi vlacek odjizdi a do cile tak prijedu sam s dvacetivterinovou ztratou. Nicmene vubec toho nelituju, chtel jsem to zkusit tak jsem to zkusil, v tom technickem dojezdu a spurtu bych asi o moc lepe nedopadol. V cili vyjeti a cekam na kluky, chvili trva nez se nekdo objevi, konecne je

tu Jirus a hlasi ze mel technicke problemy, pak dorazi i Kolikac s Technikem. Pred odjezdem potkavame dokonce Krakonose, takže nemuze chybet spolecna fotka. Byl to v Krkonosich moc pekny den a heslo delej co te bavi a uzivej si to jsem dneska naplnil mirou vrchovatou.

Hrabosh – Jsem rád, že jsem v jednom kuse!

Včerejšek byl věru vypečený.

Kolem Pražské se jezdí po všelijakém povrchu, varovali před sjezdem z Tetřevek, takže jsem se rozhodl přehodit pláště na 28mm. Foukám a rána, že mi zvonilo v uších. Seš blbej, myslel sis, že jsi plášť nasadil správně a místo toho jsi ho skřípnul. Beru rezervní, foukám a v pět ráno vyrážím na nádraží. Cestou při brždění zadní kolo cuká. To se spraví v Trutnově.

V poklidu přijíždím od nádraží, dávám kolo do servisu a jdu se přihlásit. S číslem se vracím pro kolo. Prý mám ohnutý ráfek - od toho byla ta rána. Na tom se závod odjet nedá. Obíhám parkoviště a všech se ptám jestli nemají náhradní zadní kolo. Nemají. Nakonec se nade mnou ustrnou nejmenovaní borci (nepřejí si být veřejně jmenováni) a půjčují mi celé kolo. Musím si tam ale přeházet košíky na vodu a sehnat kam vrazím svůj nepojízdný bicykl. Za sedm minut deset vracím klíče Strejdovi a stavím se na start. Ovšem hodinuapůl, kterou jsem plánoval na snídani a nakoupení traťovek v samošce je v čudu. Mám hlad a jazyk se mi lepí na patro. V kapse akorát jednu tyčinku od organizátorů a bufet na 60km. No třeba nějak dojedu.

Hned od startu to cuká, několikrát se brzdí skoro do zastavení. Nikdo neukazuje, vymetám jednu díru za druhou. Krátká mě dojede těsně před přejezdem do Polska. Postupně se cedím dozadu - po rovině se svezu se skupinou a na brdku si vystoupím a počkám na další. Asi na třicátém kilometru na rovině hodně fučí z Čech do Polska. Jedeme srovnaný jako divoké husy při tahu, když v tom první zničehonic hodí vlnu asi půl metru ke kraji. Jako domino mě to vystrkuje až na trávník. Řvu a už si vybírám kam to zapichnu. Naštěstí se vlna zastavila. Borec (760) mi pak akorát odsekne, že si mám držet větší odstup.

Zase se cedím a asi na 40km si zas vystupuju z asi dvacetičlené skupiny. Přejezu přes brdek, jsou asi 50m přede mnou, a lítaj vzduchem. Naprostá rovina, perfektní asfalt, široká silnice... Z té skupiny tam s nimi nikdo nezůstal. Naskákali na kola a zmizeli. Jeden to odnesl fakt hnusně, další dva taknějak normálně odřený, čtvrtěj lehce. Hodně hluboký odřeniny, trochu v šoku a ještě si neuvědomoval si co se mu stalo. Přední karbonový kolo vejpůl, zadní vyletělo z vidle. Sbíráám kusy kol a věci, snažím se borce posadit, pro případ, že by omdlel. To se nedaří, ale ani neomdlívá. Nikdo nemá číslo na organizátory (alespoň se k tomu nehlásí). Mávám na projíždějící skupiny, aby to do nás nenaprali. Naštěstí od nějaké křižovatky přibíhá hasič a huláká do vysílačky. Tomu nejméně pomlácenému půjčuji nářadí, na předním kole má osmu, tak si povoluje brzdy. Další dva mají taky rozflákaná kola, jeden hlásí zničenou mobil. Mezitím z nehlídané křižovatky vyjíždí auta na trasu závodu a jedou do protisměru, odkud je na jiné křižovatce vrací jinej hasič. Co jsem pochopil, tak někdo na tom rovném úseku hodil vlnu.

Nasedám, jedu dál. Jsem z těch lidí dnes nějak otrávenej. Měl jsem zůstat ve skupině se Strejdou a Lenkou, ten nejezdí jako debil, ukazuje... Pod stoupáním na Pomezky se dostavuje vlčí hlad. Fakt vlčí. A žízeň. Protože jsem se nestihl najíst a napít před startem a sháněl jsem kolo. Navíc je větší teplo než podle předpovědi a to mi taky nepřidá. Do kopce mi to fakt nejede a začíná mě bolet hlava. Počítám, že se to po najedení snad spraví, ale ztrátu už nedoženu. Koukám na hodiny a konstatuju, že bych dojel pozdě a ti od kterých mám půjčené kolo by asi nebyli nadšení. Dorážím na Pomezky rozhodnut si vyžrat startovné, když už se nedostanu na ten druhej bufet.

Na Pomezky přijíždí kluk, který se shání po pumpě. Nemají. Prý má pomalý defekt, vyměnil duši a i tu píchnul. Protože vím, že na krátké mě stejně neklasifikují, tak mu půjčuji lepení (duši jsem spotřeboval ráno) a pumpičku, třeba tu dlouhou dojede on, když ne já. Než si to opraví, tak vyžeru ten bufet. Při téhle pauze mě mívá Aqua.

Beru si cajky zpátky a jedu vrátit kolo. Kolem Hrádečku jedu jak pitomej, už s nikým nezávodím a stejně tam třikrát! vylítnu do protisměru. Furt lepší než borec z Dukly se kterým jsem jel vlakem tam i zpátky a který to tam v zápalu boje o bednu v jedné zatáčce poslal do lesa (a našťestí jenom urval patku a přehazovačku).

S ohledem na uvedené zážitky jsem přesto se svojí účastí spokojený, protože jsem se vrátil v jednom kuse a oprava kola mě snad nebude stát majlant.

Kolíkáč – Někde to jde a někde nejde...

Experimentování s výbušnou směsí v mých bidonech mě znovu vytréstalo, již první zkušební lok v autě žaludek moc nepobral, do toho stálý boj se zadní rýmečkou a o průšvih bylo zaděláno. Tak to jsem si udělal virtuální berličky, proč někde odpadnu a hurá na start!

Nečestně se nakýblovat s Kaprem do první lajny, Beda Prucha nám drží fleka jako na Beskydu. Rána jako z děla a už se masa těl dává do pohybu. Dreamer to trefně označil za válečný stav, stále čekáte, odkud dostanete ránu. To je hold silniční hromadná cyklistika, to k tomu patří. Ale bohužel moje hlava dnes nepobrala ten úvodní nervák. Jedu jako žáček, na rozdíl od skvěle zabudovaného kvarteta Jirus, Dreamer, Kapr a Technik přede mnou.

První mini stoupaní k Žaclěři, ale v té mase loktů to ani nebolí, jen se soustředit jet rovně. Nájezd na hlavní silnici, trochu děr, 2 přejezdy a s hrůzou se otáčím, že dělám koncová světla čela! A dávám si jako howado, prostě moje klasika, proč, proč? Polská Lubawka a parádní kostkový průjezd přes náměstí obsypané diváky. A zase plápolám, neschopen se posunout škarpu vpřed. Za to budeš Kolíkáči platit!

A tak přišlo to, co se dalo čekat. Za Bukovkou nenápadná hrb, díra, protivítr, koukáme po sobě, kdo tam vsadí pro ostatní pár wattů... Připadám si jak ve zlém filmu, jsem totálně demoralizován, břicho bolí, z nosu lítají potoky hlenu a čelní balík fuč! Jsem na pár facek! Šátrám v prázdných zadních kapsách, vylejvám bidony, ze kterých se mi chce zvracet a vlastně tak přemýšlím, že to možná ani nedojedu. Nohy na odpis, bufet daleko a já jsem bez přísunu energie a tekutin.

Pak se ale ten nahoře asi smiloval a poslal některé borce z čela do škarpy na močení. Tak takový obrat umí snad jen cyklistika. Chytám se jednoho mlad'ocha, se kterým i chvílemi střídám a po totální kaši jsem zpět. Akorát, když se začíná stoupat na Pomezky. Pozdrav se svými soukmenovci, Kapr úplně hotový, kde prý jsem, že myslel, že jsem padl. A nohy jedou, jak jsou z toho šrotu zahřáté. Technik se mi lepí na zadní kolo, Kapr už mává o zatáčku níže. Tak tedy hurá na Pomezky!

Tady už není žádných výmluv na nějakou špatnou pozici, najel jsme tam asi v půlce balíku a spravedlivě odpadám na výkonnost. Škoda, že to nešlo ještě zůstat o grupu před námi, kde třeba jel Jeff a Indián, ale po tom, co jsem prožil před chvílí, si musím vískat blahem! Je tady Starkovec Láďa Šindelář, soupeř Kapra Láďa Vlček, Patrik Swaczyna a další a další ... ale hlavně náš Technik! Jet se Šlapkou v grupě, to je pro mě vždy euforický zážitek. Pomezky zdolány, na bufetu bidon s vodou a banán a letíme dlouhým sjezdem na rozcestí k Peci.

Břicho furt bolí, magnet od rozcestí k úpatí smrtící stojky na Pražskou, se tak nějak jede nejede, chvílemi jak kdyby náběhy na křeče, asi z té hrůzy, co nás čeká. Ale Pražská mě překvapivě nepopravila, ba naopak! Vytlučím bolest jinou bolestí. 39x28 si spokojeně chroustá a já nejkratší cestou směřuji nahoru, žádné kličkovaní od kraje ke kraji. Největší motivací je bufet nahoře, musím všechno doplnit a grupa určitě nebude stavět. Takže žádné ohlížení, furt strojově nahoru. Kudla mě to snad i bavilo! Pozdrav od Vaška Klause jr., užít si atmosféru kravského zvonce a připadat si jak na průjezdu přes Tourmalet! Na bufetu doplnit proviant a mydlit to do nebezpečného sjezdu a čekat na sjetí grupy za mnou.

Tak to klaplo, to břicho přestalo bolet a sjezd jedu na první figuře a postupně cítím, jak se mi lepí na záda poztráčené vagónky z Pražské. A mezi nimi i famózní oranžový Technik! Parádní chvíle! Stoupáme na Strážné, zase moc nejedeme, ale ani nějak neprotestuji, nohy už jsou slušně

posekané. Sjeli jsme si Mirka Thumu a par dalších lidí, je nás asi kolem 8 kusů. Strážné bufet zase musím stavět, grupa letí dál, ale můj soukmenovec Technik ji skvěle přibrzdí a před točkou doleva jsem s nimi! Díky Pavle!

Po úzkých silničkách padáme na hlavní silnici. Tady se ukazuje, že jsme se chvílemi moc flákali a zezadu nás docvakává snad 20 lidí Uff to je síla, cedím se na chvost a kontroluji, kdo to všechno přijel. Čekám třeba i bráchu, ale místo něj jen nezdolná legenda Robert Kleiner. V hlavě mě ale šrotuje, že třeba jede kousek za námi a bylo by pěkné mu odpojit oba soupeře z naší grupy. Ale to jsou jen takové úvahy, které mě mají rozptýlit pozornost od mých nohou, ve kterých zlověstně pošubává. Ještě to bude robota do cíle, Černý Důl bude vystavovat úctenky! O tempo se především stará Láďa Š. s Mirkem T., s Technikem ale držíme zuby nehty a navzájem si dodáváme oranžovou wattáž. Je to nekonečné a před koncem kopce se začíná platit. Oba soupeři Kapra zůstali za námi, včetně dalších lidí. Takže sjezdem přes Jánky už zase jen v cca 15 lidech. Dostal jsem se do značně zksyleného stavu. Vlaju na ocásku a jen si odškrtávám poslední kopce, brdky, magnety a kilometry. Sjeli jsme pár dvojíček, škoda, tady kdyby se točila pravidelně celá grupa, mohli jsme možná pohltnout ještě zajímavá jména - třeba Jeff, Přemek Kuchař byli minutu před námi... Ale jsem tak zdevastovaný, že vůbec nemám náladu něco organizovat. Vepředu se točí 2-3 lidi a já už jsme smířen s tím, jak mě dovezou do cíle. Stejně jak se znám, tak v tom technickém klikatém dojezdu nebudu riskovat, a tak nebudu mít šanci. Nikdy bych v tuto chvíli neřekl, jak se to může změnit!

Před cedulí Trutnov nastupuje Thuma a odjíždí, to mě nějak probudilo z letargie a říkám si, že by třeba bylo hezké být o těch 15 míst vepředu ve výsledcích než se jen nechat dovést do cíle. A tak když přijde již asi legendární dloubák v Trutnově před kruhákem, pěkně zleva přelítnu grupu nástupem, kterých bych od sebe před pár minutami vůbec nečekal. V grupě to jen zahučí a pořádně zanádá, ale mě nohy jedou a před kruhákem jsme rázem jen ve 4 lidech včetně howaďáka Technika! A točíme jako z partesu, zatačky nezatačky, furt plnej kotel. Láďa Š. nezvládá ostrou pravou a jde na chodník, já se držím za Technikem a mordujeme cílové kostky! Tak to je grandiózní finále, které bylo vychcané, ale tak to hold v cyklistice chodí...Cílové obejmutí s Technikem, chlapákem, který nemusí jezdit v zimě do Ústí, ale stejně to tam furt má! Díky bejku, bylo mi potěšením!

Mám trochu výčitky, ten start ani ten cíl nebyl úplně košer, ale kolikrát jsem to zažil v obrácené roli? Teď mě bolí v krku, ale kudla stalo to za to! Ta stěna k Pražské se mi bude zjevovat při usínání! Nádherně připravený match, furt mi hlava nebere, že někde to jde a někde nejde...

McHamer – Občas ani lepší výkonost nestačí:-)

Máme před sebou další v celku hezkej závod. V tejdnu ale moje pocity nebyli vůbec dobrý a nebejt předem zaplacenýho startovnýho, tak bych ho určitě vynechal. Byl jsem docela zvědavěj jak se mi pojede a jestli někde brzo neodpadnu. Na startu nikoho moc neznám a tak si říkám, že se alespon nepojede moc rychle a dýl tam vydržím. Po startu se jede ale opravdu pomalu a tak to zkouším na čele rozhejbat at už sám a nebo se ke mě docela často přidává závodník ze Sparty. Takhle to je pořád dokola a tak pod kopcem na Pomezky mám za sebou přibližně deset pokusů o odjetí, až si říkám jestli za to v kopci zaplatím.

V kopci se ale opět nejede, tak to občas zrychlím. Přibližně 4km před vrškem po té co táhnu balík za to vemou kluci z Kolína a tenhle nástup opravdu bolí a chvílku trvá než se srovnám. Odjíždíme přibližně v 5 lidech. V kopci se to redukuje na 3 a asi 1,5 km před vrškem se moje nohy cejtěj, že můžeme přidat Tak začínám tahat víc a víc a na kopci jsem první. Nicméně žádná prémie tu není, takže je to stejně fuk. Dál to valíme ve 3 lidech, ze sjezdu je ale nepříjemnej proti vítr a tak se to po přibližně 8km zase sjede. Teď nás je přibližně 15 a vše se opakuje a nikdo nechce jet. Tak to zase zkouším a stále nic a nic. Na posledních 5 km při opětovném pokusu cejtím náběh na křeč. Říkám si, že nakonec ještě dojedu ze skupiny poslední. Pak za to bere starší týpek v BMC dresu a odjíždí.

Za ním se vydávají dva Kolínáci a já čekám a to byla bohužel chyba. Nakonec jsem se rozhoupal v kopci taky nastoupit a týpka v BMC sjíždím a do závěrečného sjezdu jdu na 3. nebo 4. pozici. Bohužel tady mě přeskočej další 3 a dojíždím sedmý. Ono ve výsledku bejt 7 nebo 4 je stejně fuk a ze sjezdu rozhodně nehodlám kvůli pár místům riskovat. Nakonec tedy s výkonem spokojenost ale umístění tomu moc neodpovídá. Příště na tomhle závodě přece jen radši zkusím dlouhou Tak zas někde příště

Mišutka – Nestudoval jsem profil

Už rano se necítím dobře, jsem nějaký unavený a tuším, že to dnes nedopadne dobře. Jaký to rozdíl oproti Beskydu, kde jsem byl motivován, měl nastudovaný profil, plán, který vyšel až do toho prvního defektu a pádu. Teď stojím na startu v polovině pelotonu a tuším, že se přes me bude valit lavina, protože se nestartuje do kopce jako na Beskydu. Sice je oficiální start až po dvou kilometrech, ale už se cedím dozadu. Tohle loktovani nemám rad a po chvílce vidím jak hrozně moc lidí mám před sebou. Je to nervózní i nějaký pády jsou, když to nějaký střelec nezvládne. Přichází první hup a tak zapinám turbo a po levé straně letím nahoru. Vidím Profesora, ztrátu cca 20 metrů už nedolepím. Ujíždí i Ric. Organizují grupu a po chvílce skupinu Rice dojíždíme. Na chvíli zvolním a odfrknu si. Ale po chvílce ostře doleva a vítr z boku. Pár jedinců odpojuje lajnu, takže zase dolepuji. No zatím je to slušná časovka. Po padesáti kilometrech hákuji jednoho a po chvílce zjišťuji, že jsme se odpojili ze skupiny. A přichází další chyba. Nestudoval jsem profil a vím jen to, že první bufet je na 61 km a mám za to, že je na Pražské boudě. Takže jsem očekával, že za chvíli pojedeme do Pece pod Sněžkou a tak zvolňuji a čekám na skupinu. Pak se od jednoho dozvídám, že to ma ještě pět kilometru do kopce a bufet je na 61 km, ale je to jiná Bouda. To už me mezitím dojela skupina a s nima jedu až nahoru. A to byla další chyba, protože mi nedošlo, že jsem v Čechách, kde je to samej prestižák, co nestaví na bufetech, protože tu ma různé podavače bumbání a papání. Takže tu skupinu definitivně ztrácím. Jsem těžce demoralizovaný, protože jsem dřel 60 km úplně zbytečně. Na parkovišti po závodě jsem potkal toho kluku, kterého jsem hakoval a divil se proč jsem s ním nepokračoval. Měl jsem, získal bych čas na bufetu a skupina by mi neujela. Do Pece pod Sněžkou jedu v klidu, musím se srovnat, protože zatím to byl jeden velký sprint. Pražskou jsem nějak vylamal, že bych tlačil neprichazelo do úvahy, protože to by byla poslední rána v tomto podělaném závodě. Pak už bych si zavolal taxi. Do Stražného na pohodu a na bufetu také. V klidu jsem pojedl, pokecal s obsluhou a nakonec jsem i vyměnil jednomu šikulovi duši, poté co zlomil monty paky, při sundávání pláště. Když jsem chtěl odjet vidím, že přijíždí Ric, tak na něj počkám. Jedeme ve čtyřech, tempo ucházející. Poslední kopec se snažím jet v tréninkovém tempu, tak jak jezdím alpská dlouhá stoupání. Občas chytnu díru, ale bez potíží si to dolepím. Horší je to ve sjezdu v Janských Lázních. Nestihnu předjet auto před námi a proti jedoucímu autobusu nechci zmuchlat karoserii. Dole s jedním Profijezdcem na dresu hakujeme Rice s tím druhým. On to v brdce stihne mě cvaklo a navíc se mi chce moc s pískem. Kašlu na to. Pak už to jen v klidu dojedu. No nazývat to marathodem je odvážné. Spíš je to takový delší UAC. Tomu odpovídalo i nasazení. Jen místo 10 okruhu kolem kupky hnoje bylo tohle v hezkém prostředí.

Technik – Krásný a bolavý závodník

V Trutnově jsem si zase ověřil, že mě to s váma šlápoty strašně baví. Od začátku do konce. Zkusím tak se zpožděním dat do kupy nějaký ty postřehy. Krásné prostředí Krkonoš kde jsem byl lyžařsky i turisticky odkojen mě naplňuje takovým tím pocitem, že tady do toho místa patřím a mám to tu rad. Na startu jsme s Profesorem profesorsky tak v cca první třetině. Ještě se trochu procpeme k Vaškovi, ale na prominentní pozici Kapra a Kolikace čumíme z uctivé vzdálenosti. Start

výstřelem z děla je originální a kdo by byl náhodou na startu moc v klidu má zajištěnou dávku adrenalinu z leknutí.

První kilometry po startu jsou jedny z nejnervóznějších, jaké jsem kdy zažil. Slabší povahy postupně opouštějí pozice a důležitý je zabudovat se v balíku blízko čela. Jakmile se někde objeví škvírka, je nutno ji poradně zaleput dřív než tak učiní někdo jiný. Daří se, za chvíli jsem u Kolíka a pak už se učím profesorky styl pohybu v balíku od Kapra a Dreamera. Občas se trochu propadám, ale staci jen zachytit Dreameruv atak a jsem na špici.

Nájezd do kopce na Pomezky je super. Jedu krásně zašitéj. 28km/h v 3% stoupání ani nebolí. Po par kilometrech procenta rostou a já s klidným svědomím nechávám balík jet. Mám splněno a nechci vytuhnout ještě v Polsku. Je to bomba, jsem v grupě s Kolíkačem, to je už dlouhý léta moje měřítko kvalitně odjetého závodu. Na Pomezkách máme tak 2 minuty na čelo, ale víme co nás čeká, takže opatrně a prošetřit síly. V Úpě je nás asi 15 a tocíme počtivě kolotoč, až si skoro říkám ze zbytečně. Je s nama par kousku jejichž špice mi vůbec nechutnají, proto je moje špic vždycky jen hodně sporadická. Kolíkáč hlásí ze je v háji a já jsem někde v sousedství. Nájezd do nebeskyho stoupání na Pražskou působí na náš balík jak obrannej granát na utocii rotu. Jedu si svy tempo a jsem tak na 10. fleku, Kolíkáč neuvěřitelně drtí výškový metry ve stoje a mám pocit ze ho dneska vidím naposledy. Postupně se mi ale daří držet tempo a sbírám jeden korálek za druhým. Nahoře jsem tak půl minuty za Kolíkem. Hodím do sebe 3 kelímky a malém z toho bleju. Ve sjezdu doskocím 3 kusy a po 5 minutách už je mezi nama i Kolíkáč.

Do Straznyho jedem asi normálně, ale já už vidím všechny svatý. Gel tyčinka magnezko a maximální zašívárna. Ve Stražnym zase kelímek a rychle za grupou která skoro nestaví. Kolíkáč mění palivo a není s nama, je na čase trochu zakotvit, ale zkušeněj mazak nás doletí jakoby nic. Po nájezdu na hlavní nás bohužel doletí dalších asi 20 možná 30 lidí, což ale není důvod měnit taktiku, Hoffmanky se blíží. Zase jsou s nama ty draci co to hrotili v Peci a já trpím jak zvíře už dole v Dole.... Kolíkáč si jede normální tempo a dodává mi síly povzbuzuje hecuje a zase uklidňuje. Nahoře je naše grupa tak poloviční a já už melu totálně z posledního. Zbytek už je jenom odvoz do cíle. Jedu ho tak z půlky skupiny, Kolíkáč visí netecne na konci, občas po něm kouknu, vypadá apaticky, ale ten si nás odjet určitě nenechá.

V Trutnově je tam par nastupů, ale vše je zalepeno. Najednou záblesk oranžové energie, Kolíkáčuv nástup už slaví úspěch, zuby nehty se ho drží jeden kus. Chvíli přemyslím a koukám jestli po nich někdo nepůjde ze bych se svezl, pak už na nic nečekám a po krátkým nástupu jsem s nima když Kolík zrovna odstrídava a hned skáču do háku na druhou pozici. Ještě nás doskoci jeden Stark a už se řítíme do cílového sjezdu, ostrá práva mi vyjde skoro bez brzdy a najednou jsem sám. Na cílových kostkách dam ještě někoho, ale ani nevím jestli nejede krátkou. Tak takovejhle závěr jsem si nepředstavoval ani ve snu, fakt bomba a díky Kolíku!!!!

KRUŠNOTON

Dreamer – Krušnoton - Láska na celý život

Rok se sesel s rokem, máme srpen a to znamená jedine, je tu vrchol silnicni maratonske serie v podobě nejteziho závodu u nás, kterým je Krušnoton. 250 km a převýšení 4900 v Krušných Horách je opravdu asi to nejtezi, co se dá u nás namotat na takovou vzdálenost. Jelikož jsem nevynechal zatím žádný ročník od roku 2010, kdy Krušnoton vznikl, byl jsem odhodlaný jet i letos, i kdyby nedejbože prselo. To se nakonec skoro stalo, ale nastesti všechno spadlo v patek a ze toho nebylo málo. V sobotu ráno budíček po 4h ráno a záhy vyrazíme s Kolíkačem a Kaprem směr Teplice. Obvykle mi tohle ranní vstávání a příprava hodně vadí, ale jak jdou léta, zvykám si a letos to tak proběhlo všechno v klidu. Je super že K+K letos jedou dlouhou trasu, hned se v hlavě vybavuji první ročníky kdy jsme s klukama jezdili společně. V Teplicích jsme kolem 6h, akorát tak čas všechno relativně v klidu připravit a v 7h stát na startu, společně jeste

s Jirusem. Sice je polojasno a zacina svitit slunce, ale nahore hlasi do 14st a trochu mokro, takže beru moiru + vestu i dlouhe rukavice, které jsem původně přibalil jen "co kdyby" ale když vidím že K+K je taky mají, není třeba váhat. I tak mazu ruce hřejivkou, sazim na to že ani dole v údolí kolem Litvinova dneska moc teplo nebude.

Odstartováno, kolem 200 lidí, balík docela narostl, mraky Němců. Kolikáč jde propagace do uníku, já kecám se Standou Prokesem, Bedou a dalšími. Pak už je třeba trochu hlídat pozici, což se dá, přesně jen Krakonosův maraton bylo mnohem víc stresující. Co mě tak dneska nejvíc "stresuje" jsou nové Conti plasty, které jsem nestihl zjet a Kapr nám říká že budou na mokru klouzat. Když pak přejeďu přes mokry kanál a opravdu mi to podklouzne, na klidu mi to nepřída. Sjezdy tak jezdím raději hodně opatrně. První kopec přichází tradičně Neznabohy, tak uvidíme jak se budu cítit. Do cíle luxusně najezdím s Jirusem, Kolikáčem, Bedou, trochu se ztrácí Kapr, který do té doby operoval neskutecně dlouho na spici a za to zaslouží velkou pochvalu! Pod vrcholem Neznabohe se za to vezme a najednou se balík dělí, je to ale každý rok stejně, tak si to hlídám, ale i tak chytám diru, kterou zalepím s Dolezelem ze Sport Races. Uff bolelo to dost a nahore už je nás najednou do 20 lidí. Sjezd na hlavní taky chytám trochu diru, takže další nahanění cíle, které tahne Jirus. Má taky nový plasty, ale asi mu neklouzou, nebo spis má lepší techniku sjezdu, jak jinak. Najezd na hlavní, německý borec mě předjede a zadkem mi zavolí o přední draty, jste že to dopadlo tak, omlouvá se.

Najezdíme na Snežník a čekám co se bude dít, sice tam porad jsem, ale po snění na Zlatém Navrsi cítím, že čerstvé nohy úplně nemám, kdo by to byl řekl. Minulý víkend taky proběhlo nějaké dvoukilo, nojono. Nestezují si, oboje má pro mě hodnotu. Nakonec i Snežník se moc nejede, Jirus skoro porad na cíle, takže nahore je nás porad kolem 20ti lidí. Teplo porad skutečně moc není, takže to jak jsem relativně navlečený vnímám zatím spis jako výhodu, zvláště když toho tuku se u mě moc nenajde. Sjezd na hlavní pod Naklerov je ale v mém podání hodně špatný, chytám diru a sjíždím ji až s Evinicem ze Slovenska, deláme si jeste srandu že jsme suverénně nejhorší sjezdáři v tehle cílní skupině což je fakt. Naklerov opět na chvostu cílní skupy, ale benefitují z 27z kazety, stejně jako v Krkonosích je to prostě lepší, když muzú točit o něco lehčí kadenci. Nahore hodně na morál uviset v protivětru cíle, ale dá se. V uníku je Petzold +1, možná proto ostatní moc neblázní. Sjezd si maximálně hlídám a výsledek je jen o fous lepší než předtím, opět se Slovákem chytám diru, ale opět se dá sjet.

Pit zatím není moc třeba, nemám vypít ani jeden bidon, jíst se mi zatím dá a energie tablety jsem zatím nepoztracel, jako před rokem, letos jsem je chytře rozložil po více kapsách. I pod Krupku se docela jede, takže pod kopcem hlasím Jirusovi že v kopci si jedu svoje tempo. To ale říkám každý rok, letos to ale opravdu dodržím a je mi jedno že mi vsichni až na jednoho odjíždí. Mým společníkem je tak další německý borec, který mi strídavě ujíždí a já ho dojíždím. Nahore dostanu bidon od Jirusovi dcerky, moc děkuji! Větrný úsek jedu za Němcem, ale začíná mi být zima na ruce, protože jsem sundal rukavice do kopce. Jak se je snažím nasadit, ztrácím hák a Němec mi nekompromisně odjíždí. Na Cínovci na hlavní jsem tam sám. Ve sjezdu ho už ani nevidím a dole na rovinatějším úseku pod Hrob se začínám otacet, když mě někdo dojede. Porad nikdo, tak se aspon v klidu najím. V první čtvrtině kopce na Hrob konečně dvojčeka za mnou. I když konečně, vůbec se necítím dobře a když mě dojedou, je hodně těžké přepnout hlavu a zase tempo zvyšit a hákovat je. Zase jde o dva Němce a je z nich cítit, že mi dávají tak pár minut, než mě utrhnou, protože točí pěkně v klidu velkou kadenci, zatímco já jsem rád, že nějak jedu.

Nicméně kupodivu se mi dá uviset až nahoru, což když vidí začnou říkat at jim víc strídám, když jsem to s nima jako vyjel. To sice jo, ale zatímco oni se pulku kopce povídali, já mlčky za nimi trpěl. Tím padem vim, jak jsou na to oni a jak já. Takže se propagace protáčím na spici a pak jedu prostě za nima, stejně se jede spis mírně v kopce v tom rozbitém úseku v lese, takže si tu nebudu hrát na hrdinu, když široko daleko před námi ani za námi nikdo není. Před Flají stavíme poprvé na toaletu, už se to hodilo. Flaje poprvé občerstvovací nestavíme, což mi až

tak nevadí, mám ještě jeden bidon, to by mělo na druhý průjezd vystačit. Kluci ale mají doprovod před sjezdem do Litvínova, takže je mi jasné že asi ani podruhé stávet nebudou. Ale počítám že na Dlouhé Louce s nimi stejně nebudu. Sjezd do Litvínova do hladkého asfaltu mi moc nechutná, necítím se moc jistě, zákonitě chytám diru, ale dole si dvojici zase docvaknu.

A přichází moment, kde jsem v posledních letech vždy končil, vyjezd na Dlouhou Louku. Čekám to samé dnes, ale k mému překvapení klukům stáím, najednou jsme v pulce kopce. Pak nás dojede další dvojice, ale nastěsí naše skupinka neblbne a nechává je pomalu odjíždět. Konec bolí, jedeme sotva 10kmh, ale vrchol se blíží, ty jo snad konečně dám Dlouhou Louku bez totalní krize. A dává se! Nahore se mi dostane tradičního kazání, at koukám strídat, když jsem s nimi uvisel. To jo, ale začíná mi chybět pítí a chce se mi zase na malou, říkám jim jestli nezastavíme, pry se jim nechce. Tak za to vám strídat nebudu. Druhá Fláje občerstvovací dle očekávání nikdo nestaví, je tu jen borec co nás předjel a ujel nám, v klidu tu zastavil, doplnil pítí a energii a zase nám začíná odjíždět. Tak se to dělá, když na to máte nohy. Nastěsí duo zastavuje při další výměně nad Flájami a já si tak mohu ulevit. Pak se smícháme s lidmi z krátké trasy, což je trochu nebezpečné. Zvlášť když před sjezdem do Litvínova v obci mijíme protijedoucí kamion, který je roztážený přes pulku silnice. Uff, to nebyla příjemná situace. Sjezd opět lehce ztratím, ale dole jsem tam. Porad tedy ve třech, Němci se pomalu smírují s tím že se mě jen tak nezbaví.

Odbocíme doprava na poslední úsek a co v rovinaté pasáži s větrem v zádech nevidím, oranžový dres Jiruse. Přesně takhle dojížděli lidé v minulých letech mně. Jirus ale zaslouží velké uznání, vydržel s námi až na bufet v Mirosovicích. Tam pro změnu zase nestavíme, ale chytám do ruky bidon s iontákem a to je moje spása, proto síl ubývá, kapsy skoro prázdné a pítí jsem neměl už skoro žádné. Voda do mě páda skoro sama, dávám energii tabletu, poslední gel a všechno se to poradí hodí, protože tempo nepolevuje. Lukov tak sice trpím, ale nastěsí jeden z Němců je na tom podobně, druhý na něj kolegiálně čeká a tím pádem poradí jedeme ve třech. Stihám všude i dekovat regulovčikům a divákům, i to je známka že nejsem letos úplně prospěšný. Muže za to asi i počasí, i dole se najednou zatahlo a v kopci na Milesov je tma a patnáct stupňů. Tady nás předjede celá střední a já zde poprvé a naposledy vidím všechny svate, jak se zoufale snažím udržet mě dnesní osudové dvojici. Ted už to musím vydržet. Povedlo se, ale byl to přesně ten moment, kdy stáčí jedno malinké zaváhání a vy to vzdáte. Jsem hrozně rád, že jsem se zmákl a vydržel to. Pak už je jen asi 15km převážně ve sjezdu a po rovině do cíle. I to hodně bolí, ještě nás dokončí jeden další Němec předjede a taky ho nehneme, zvlášť když se spojí s někým ze střední. Klukům jsem už někde na druhých Flájích slíbil že spurtovat v cíli nebudu, tím že moc nestřídám, takže i když teď ještě pár síl mám, nebudu blbnout na posledních kilometrech. Do Teplic tak dojeďu v klidu, jak jsem slíbil, ale i tak jsem nesmírně rád že už to mám za sebou, unava by se dala krajet.

V cíli chvíli čekání na Kolíkace s Kaprem, ale oba dojíždí v rozmezí 10-20minut takže taky parádní výkony. Horká sprcha, zasloužené jídlo v tradiční skleněné misce, zkouknout vyhlášení výsledku, počkat na tombolu a pak už vyrazit domů, protože i dole v Teplicích moc teplo není. To ale asi nakonec byla pro mě výhoda, v chladu se mi jezdí lépe. Letosní Krušnoton mi tak po letech přinesl scénář, který si vysním každý rok, ale až letos se mi ho povedlo skoro do detailu naplnit. Pravda, na lidi s kterými bych při top formě mohl dojet jsem ztratil 10-20 minut, ale to v tak dlouhém maratonu, kde se stane milion věcí, není zas takový rozdíl. Takže suma summarum, bylo to dneska výborné a mám z výkonu velkou radost!

Kolíkáč – Bylo to se vším všudy!

Slib z minulého roku s Kaprem, že jestli vyhrájeme v týmech UAC 2016, tak letos musíme dát dlouhého K-tona se splňuje. Příprava se vcelku povedla, zdolat Grossglockner, prásknout si Krakonoše a dokonat to úterním Zlatáčkem, ale znáte to, může se stát mraky věcí...

V duchu nejlepších tradic si dávám brzkou sobotní snídani a nabírám Dreamera a Kapra, po těch letech se z nich staly opravdové maratonské legendy, vyháníme start'ák z hlavy všemožnými příhodami, má to grády! Je před 7 hodinou ráno a v Krupské ulici napjatě stojí oranžová maratónská pětka - Dreamer, Jirus, Kolíkáč, Kapr, RiC ... zase to bude určitě jiné, neopakovatelné, to nás na tom tak stále přitahuje.

Předstartovní proslov a už se frčí ztichlými Teplicemi. Dostávám se do zvláštního stavu, všechno funguje, jak má a hobluji kufr zaváděcího auta. S Jirusem se ukázat na špici, vyhnout se nějaké po startovní komplikaci, jedu na nových pláštích, tak trochu nervozity, co to bude dělat na oslzlém asfaltu. Ale zdá se, že 25 contíky drží, tak jak mají. Návleky, vesta, dlouhé rukavice, teplota dnes bude příjemná. Promotali jsme se na hlavní silnici a vlády se ujímá Made in Germany, ale Neznabohy mám v hlavě, takže furt se tlačit dopředu, ať to nestojí někde nějaký zbytečný výdej sil navíc.

Ostrá levá po sjezdu, naše orange kvarteto tam pozičně najíždí na jedničku a jdeme na první kopec. Jsem stále v TOP 10, zdá se, že by neměl nastat problém, ale před vrcholkem za to nechutně bere znovu Germany letka. Ještě zařvu močení nahoře, ale bohužel jsem to zařval česky... Jirus s Dreamerem jsou s nimi, já chytám d'ouru a nejsem schopen reagovat. Jde to přese mě a já se pomalu srovnávám, abych chytnul svoji výkonnostní kategorii. A už je tu a s ní i Kapr, který na mě rve, proč na něj čekám. Ale já nečekal, prostě navíc nebylo.

Technickým sjezdem letíme do Jílové, pilotem se stává jeden borec, který to stále pere na nejtěžší převod a po nájezdu na hlavní silnici, po mém zaváhání, odváží Kapra dopředu. Pracně to sjíždím, ale při nájezdu na Sněžník vše zažehnáno. Na dostřel čelní grupa, ale v tom prudkém začátku je to hodně matoucí, teď se hlavně soustředit na tvořící se skupinu okolo nás, ať to neodjede.

Kapr má problémy, loučí se se mnou, ale Indián se pro něj stává motivací a po chvíli se k nám vrací. Začínám věřit, že nohy jsme vyladily zase na stejnou frekvenci! Sněžník zdolán, znovu se tempomatem stává borec, který to „piluje“ neskutečným způsobem. Užíváme si let přes Tisou do Libouchec, silnice pomalu osychají a vzrůstá tak moje sjezdařské sebevědomí. Pravá, přejezd přes dálnici, ještě naposledy dnes zahlédnout čelo a zakousnout se do další krušnotonské chuťovky – Nakléřov.

Tady ale bohužel odpadá Kapr, pere se to ve mně, ale dnes se mi nechce opouštět tuhle grupu s Indiánem a Jirkou Šrainem. Nohy jedou, držím tempo skupiny, o které se především starají Němci. Zase sletíme dolů a po hlavní se blížíme ke Krupce. Chvíli mi trvá, než se přehodím na jízdu do toho pekelného kopce. Nekonečné a těžké. Komáří Vížka a já chytám první náznaky křečí, no potěš koště. Ale je tu Jirus support tým, který mi předává bidon a mocně povzbuzuje, díky moc!

Cínovec stále v grupě, ale bufet nás trhá, Jirka Šrain tam zůstává. Sletíme dolů a rovinu nejsem schopen háknout rozjetého Indiána a spol. Ty wado mě to snad ujede na rovině! Střídám s postarším borcem, ale vše marné... Hrob, zázrak, Indián a spol. stojí u krajnice a močí. Tak to jsem se famózně vrátil A mohu si užít kopec na Mikulov zase v grupě. Němci táhnou jako o život a já trpím jako pes. Indián mě hecuje, díky moc, hrozně mě to pomohlo. To jsou okamžiky! Ale euforie netrvá dlouho, jsme s nimi, ale na horizontu malé zaváhání a větší část skupiny odjíždí, chytáme odlep společně s Indiánem a jedním postarším borcem. Takhle to podělat... Jaké maličkosti rozhodují. Indián roztáčí svoje galdy. Vítr je naším nepřítelem. Postarší borec není schopen střídat a spíše se nám tu motá. Taky občas přispěju svým dílem na špici, ale Indián je super mašinou.

Před Flájemí jsme odměněni, sjeli jsme si je, ale za tohle budeme platit. A Němci to stále valí dál. Klíny dolů a rovina kolem Litvínova na vytočení nohou před největším hitem Krušnotona... Dlouhá Louka.

(08.06.2017: „Ležím si dnes tak u zubařky, vrtá se mi v hubě, děsný pocity.... Zavírám oči, ať je to rychle za mnou a najednou se mi v mysli zjevuje ONA. Má nádherný dlouhý vlasy, já

mám rozepnutý dres, vítr si s námi pohrává a je to strašně dlouhý a nekonečný ... joooo už se na Tebe zase začínám moc a moc těšit, ty jedna Dlouhá Louko!“)

Nechtěl bych se zase raději rozvalovat v tom zubařském křesle? Němci odjíždí. Indián odpadá. Je mi ho líto, hecují ho, ale vše marné. Společníkem se mi teď stane na dlouhou dobu dvojíčka – Tomáš Ress - Sportraces a jeden borec, který defektil a nějak si to zkrátil a teď jede mimo závod. Dlouhá Louka se zase zapisuje do našich nohou, v půlce hromadně močíme a motáme se nahoru. Tam se vlády ujímá borec, co defektil, ale jeho špice jsou chaotické a mimo náš současný stav těla, s Tomášem na něj furt řveme, než se to trochu srovná.

K Flájům se mixujeme s krátkou trati a cítím, že spolupráce nefunguje. Bufet, housky, koláče, bidon. Znovu sletíme do Litvínova a díky tahounovi se docela rychle přibližujeme k Lukovu. Stále jen v 3 lidech, vzpomínám na ty grupy z předchozích let. Předjíždí nás střední trasa, nejsem schopen háknout borce z Českého poháru.

Lukov tahá za nohy, teď už si každý sám píšeme svůj příběh. Vzpomínám na zimní euforii, když jsme tady dojeli s Mr.Malinou a spol. z Prahy.

Milešov, poslední kopec. Jedu sám, krize dostupuje vrcholu. Fouká vítr a není v mé moci smysluplně jet. Tohle jsem si přál. Geluji. Roviny jedu 28 nejsem schopen přelézt přes 30km/h. Čumím na tachometr a posunuji čísla do cíle...

Záchrana! Dojel mě McHamer a Míša Somer. Jedeme 40km/h. V cíli se mi nechce uvěřit, že Dreamer a Jirus jsou jen 10 minut před mnou. Bohužel taky jeli povětšinou v závěru sami... Nadšený Kapr doplave 13 minut za mnou. Bylo to hodně těžký, jak fyzicky, tak mentálně ...ale kuwa je to tam!!! Díky všem orange! Chtěl jsem to se vším všudy a dostal jsem to měrou vrchovatou!!

RiC – Lepší výkon, trocha smůly, ale spokojenost

Čtvrtá účast, z toho třetí na dlouhé trati. Byla to dřina, ale cítím zlepšení i když v kopcích se stále trápím.

Je to tady! Vrchol a zároveň konec. Konec cyklomaratonské sezóny zároveň její vrchol v podobě 250km trasy na Krušnohonu, který startuje 12.8.2017 v Teplicích. Startovné uhrazeno, zbývá jen tam dojet a odjet.

Přípravy na cestu začaly den předem vyhledáním spojení a online zakoupením lístků. Komplikace nastala nemožností rezervace místa pro kola ve vybraném vlaku. Chvilu laborování a testování a po několika desítkách minut vlastním potřebné doklady. To, že jsem nemohl do vyhládnutého vlaku, se nakonec ukázalo jako prozíravý Boží zásah.

Komplikace totiž nastaly hned v prvním vlaku, do kterého jsem nasedl. Noční bouřka vrhla na železniční trať stromy a my museli přeseďat do autobusu. Sice jsme nabrali jen malé zpoždění, ale nemusel jsem se nervovat, jestli to stihnu. Měl jsem skoro hodinu čas na přestup.

Vlak do Prahy měl sice pět minut zpoždění, ale to nehrálo roli. V Praze jsem pohodlně přeseďal, i kafe jsem si stihl koupit. Jediný problém je vydatný liják. V Praze nebo ve vlaku to nevádí, ale jestli takto bude lejt i v Teplicích, bude to kruté. Nemám ani pláštěnku, ani deštník.

Procházky v Teplicích se budu muset vzdát, nebo budu jako vodník ☹️

Cesta proběhla bez problémů. Jedinou kaňkou byl déšť. V Teplicích lilo jako z konve a já samozřejmě neměl nic do deště. Z nádraží jsem jel na kole a během několika minut jsem byl mokrá. Zajímavé je, že tričko zůstalo zepředu suché.

Odpoledne jsem strávil na hotelu sušením, což se celkem podařilo a mohl jsem vyrazit na večeri a nákupy. Potřeboval jsem trochu jídla na nedělní snídani.

S večerí byl problém, protože moje oblíbená pizzerie byla přeměněna na hernu. Na nákupy jsem šel do centra a doufal jsem, že si tam dám někde těstoviny. Moc jsem ale nehledal. V nákupní galerii jsem něco koupil a v jídelním koutku si dal smažené nudle s kuřecím masem. U nás si to občas dávám a chutnají mi. Ó těchto teplických to říci nemůžu. Zdály se mi nějak mastný.

Důsledky jsem poznal až v sobotu ráno, kdy jsem se vracel od dveří, už v plné polní, a dost narychlo jsem vyprazdňoval střeva. To ráno už podruhé! Naštěstí to také bylo ten den naposled. Maratonci na start moc nespíchájí. Jsem tam 15 minut předem a nikde nikdo, skoro. Je to rozdíl oproti Krakonošovi, kde jsem 20 minut před startem měl místo až v druhé polovině startovního pole. Dle mého názoru je to způsobeno oddělením dlouhé od kratších tras. Maratonci jsou přeci jen rozváznější a na vše jsou s klidem 😊

Letos to bylo i dobře vidět po startu. Nemám rád jízdu za zaváděcím autem. Balíku to na klidu nepřidá, tlačení je pořád. Z Krupské vyrážíme za zvuků „Dobytí ráje“ poklidným tempem. Není tady to časté dojíždění ze zadu, kdy ti, co v kopci odpadnou, se z kopce nebo na rovině nacpou zase dopředu. Většina z nás, co jsme tady, známe své místo jak v balíku, tak ve výsledkové listině.

Letos jedu s předsevzetím zbytečně se negumovat na začátku a pokud možno, ani zbytečně netahat během závodu. Mám v úmyslu vydržet někam k Fibichu. Pod tím táhlým stoupáním si vystoupím, tam už to nemá smysl. Z Fibichu se sjíždí pod první skutečný kopec – Neznabohy –, kde stejně vypadnu z balíku. Lepší bude pošetřit síly. Je nás víc, co takhle přemýšlíme. Sjezd z Fibichu, vezu se, Neznabohy visím a přežívám. Ve sjezdu si skupinu dojedu. Do Jílového ve skupině a v háku. Na špici jen propagačně ukázat oranžový dres.

Stoupání na Sněžník ukazuje moji „formu“. Zase jdou všichni přese mě. Nahoře se zastavují na bufetu, moje skupina mi foukla. Ve spolupráci s dalšími ji docvaknu a zase se vezu 😊

Úseky na hřebenech jsou náročné. Zvlněný terén, hrubý asfalt a nepříjemný vítr doplněny teplotou kolem 8-10 stupňů. Tady dostávám zabrat stejně jako v kopci.

Popisovat další kopce nemá moc smysl. Je to stále stejné: jsem pomalý a všichni mě předjíždějí. Bufet na Cínovci – nalívám se Coca-colu, přijde mi k chuti. Sjezd do Dubí je pomalejší než vloni. Jedeme kolem 70 km/h, vloni to bylo kolem pětasedmdesáti. V Dubí nás dojíždí krátká, ale jsou na nás moc rychlí. Nohy jsou po sjezdu zmrzlé a než se roztočí, chvíli to trvá. Něco pojíme, aby byly síly na další stoupání, kterým je Hrob – Nové Město. Název počáteční obce je dosti výřečný – Nomen omen. Na vrcholu ztrácím Jirku Maška, se kterým jsem se potkal na Krakonošovi. Jeli jsme spolu z Teplic a drželi jsme se společně ve skupině, ale tady ho přepadla nějaká krize. Já se chytl skupiny, která se tu dává dohromady a jedu s nimi.

Až na první Fláje paráda! Zašitý ve skupině a stále kolem 35-40km/h. A i kdyby se skupina měla zastavit, na špici nevlezu! Byli to závodníci z nejkratší, tak ať makají, já tudy budu muset jet ještě jednou a to už pojedou asi sám a budu mít v nohách Dlouhou Louku. Na bufet na Flájích dojíždím v pohodě. Doplním bidony, a jedu dál. Nejdřív dolů a pak nahoru k přehradě. Jede se zvlněným terénem až do Klínů. Konečně sjezd do Litvínova.

Je tu nový asfalt. Trochu se bojím, jestli není moc nový a jak bude kolo držet v zatáčkách. Po pár zatáčkách nabírám jistotu a sjezd si užívám. Kromě jedné pravotočivé zatáčky tu není moc záludných míst.

Litvínov, kruhák. Začíná příprava na Dlouhou Louku. Poslední velké stoupání. Začíná už výjezdem z Loučné, kde je takový malý testovací hrbek. Odbočka z hlavní vlevo a už to začíná. Víím co mě čeká a tak stahuji kalhoty i když k brodu je ještě daleko. Dost tvrdé stoupání. Letos jej jedu už podruhé. Poprvé to bylo na závodech Litvínov – Lesná, na začátku července.

První část je tvrdá, ale snesitelná. Neznám sklon v procentech, ale bude jich asi dost, ale zase ne tolik, aby se nedalo jet v sedle. Druhá část je horší. V sedle už musím lámat kliky a ze sedla se o levé stehno pokouší křeč. Nic veselého. Střídám styly, mívám kostel a za chvíli jsem nahoře. Tím ale utrpení nekončí.

Nadchází úsek s druhým průjezdem kolem Fláje k bufetu. Jedu sám a není to nic veselého. Nohy totálně posekané a tak jen točím nohama, abych se přesunul k bufetu a dokončil Giro Lanutti. Na bufetu se trochu zdržím, naleji se Coca-colou, sním meloun, doplním bidony a vyrážím směr Klíny a k vytouženému sjezdu do Litvínova.

Kousek před Klíny ale podezřele změkne zadní kolo. Ušlo tak, že se na něm dalo jet, ale příjemné to nebylo. Zastavím na odbočce do lesa a než stihnu vymontovat zadní kolo, už u mě stojí neutrální montážní vůz pořadatelů. Z něho vystupují dvě víly a nabízejí pomoc. Paráda! Půjčím si velkou pumpu, nafouknu kolo a vzhůru dolů do Litvínova. Ztráta způsobená defektem je deset minut.

Za Litvínovem odbočujeme směr Středohoří. Jedu ve dvojici, pravidelně střídáme, tempo rovnoměrné. Dojíždíme na poslední bufet, kde se naše dvojice rozpadne. Dál už se plácám sám. S obavami vyhlížím Lukov, poslední stojky. Bolí, ale celkem ho dávám. Napadá mě, že poslední pastorek (28z) je v takových stojkách k ničemu. V sedle se stejně moc jet nedá a ze sedla je takový pastorek na nic. Lepší je šestadvacítka nebo pětadvacítka. Druhou stojku v Lukově jedu na šestadvacítku a velký rozdíl nevidím.

Poslední kopec – Milešov – už jedu maximálně na šestadvacítku. Jde to, navíc si dojíždím trojici, kterou vidím před sebou. Na vrcholu jsme pohromadě. Vzniká skupina a začíná rychlý sjezd. Míjíme ceduli „Cíl 20 km“. Chvilí tahám, už není proč se šetřit. Pak mě vystřídá nějaký němec a ten jede jak brus! Kouká pořád na hodinky, asi má nějaký cíl. Pořád jedem kolem 40 km/h. Občas nějaký horizont, ale dávám ho ve skupině a visím.

Do Teplic vjíždím na druhé pozici a blížíme se ke kruháku. Na něj najíždím na druhé pozici, ale při výjezdu mě skočí němci – tři nebo čtyři. Trošku mi odjedou a už je nedorazím. Jsem sám, ale kousek za mnou je zas někdo. Ten už mě nesmí dojet. Na „200 m“ začínám spurtovat a stahuji skupinu Němců přede mnou, ale už je pozdě. Naštěstí byli z krátké. Konkurence z dlouhé zůstala za mnou o 1-2 s. Maratonská série 2017 je zakončena.

Strejda – Vrchol sezony

Vzdycky sezonu považuji za úspěšnou, pokud aspoň na jednom závode udělám výsledek lepší, než v prechozích letech. Jenže ta letošní sezona se začala fakt bidně. Časovky – totalní propadák, na hromadacích jen tak tak vyhnu červené lucerne, maratony jezdím treninkově. Závodu je letos mnohem méně, tak víkendy využívám k najíždění kilometru a porad čekám na formu. Konečně na Posazaví začínám mít pocit, že to přichází. Zlatac mne v tom utvrzuje. Tak že by mohlo klapnout na Krusnotonu? Zas tam jsem už loni udělal osobní rekord trati a ten se bude překonávat jen hodně těžko.

Krusnoton se letos opět posílil. Musím přiznat, že organizátorům se zřejmě podařilo skoro nemožné: obsadit to uvolněné místo v dusích cyklistů po rezignaci Krále Sumavy. Zatím je to první podnik, kam dorazila tisícovka startujících a to nejen pravidelně závodících a trénujících, ale i cykloturistů, což rozhodnou jednou ročně vyzkoušet své síly na těžké trati, prostě poskytnul to, čím dlouhá léta byl Kral.

V den závodu zima a mokré silnice, beru ¾ kalhoty a dres s dlouhým rukávem. Krátce rozjetí a 30 minut před startem jsem v Krupské. Po startu tradičně postupně propadávám do dalších a dalších skupinek, ale pod první kopec se celkem komfortně dovezu. Pod kopcem jsem o 5,5 minut drive, než loni, ale to je změnou trasy, ten nájezd prostě o 3,5 km kratší. Tak teď už vím, od čeho se musu odpíchnout, až se budu porovnávat s lonskem. Celou cestu na nikoho nečekám ale taky se ani nesnažím za každou cenu uviset v nějaké skupince. Ale pokud s někým jedu, tak se spíci navyhám. Komari vizka se mi jede velmi dobře. Akorát se prehrívám, z brady mne kape pot. Asi jsem to s oblečením prehnal. Nahore se naskok zvyšuje na 6 minut. To by slo. Na prvním bufetu se stavím pro pití (zbytečně, měl jsem to vynechat) a mazu dolů. Tady mne začíná být jasné, že s oblečením jsem to neprehnal, naopak se klepu kosou. Ale dál už se cítím docela komfortně, není mi ani zima ani vedro. Ve stoupaní na Mikulov poodjíždím skupince, nahore se mi naskok zvyšuje na 7 minut. No, minuta k minutě, ale zatím se dá stahovat. Dlouhou louku už trpím, ale to asi všechny. Ale mám k dobru už rovných 10 minut. Piju, pokykam antikramp, ale křec mne stejně chytá již pokolikáté na stejné místě, hned v prvním brdce za Flájemí. Ale dá se to prezít, jen chvíli točím „naprázdno“. Za Litvínovem už

se dostavam do vicemene setrvalého stavu. Jedu porad stejne tempo, takže pokud se vezu v nejaké skupince, a ta trosku prida třeba přes horizont, tak nemam sancí se udržet. A tak jedu, co muzu. Před posledním bufetem kriticky zhodnotim stav zasob pití a zda se, mi, ze by to mohlo stacit, tak vynechavam. Ono je tam plno lidí, třeba mne někdo dojede, a svezu se.

Na kopci v Lukove naskok se navysuje na 16 minut, na posledním vrcholku za Milesovym uz je to 17. Neuveritelny... I když... Na zbývajících 20 kilometrech jednu minutu ztracim. Ale jel jsem to sam, a taky mohlo jinak, nez loni foukat. V cíli zlepšení skoro 16 minut, když 6 z toho odedtu na vrub zkraceni trati, výsledek je nad očekavani dobry. Takže zas sezona nebyla marna, zbytek uz mohu jen tak proflákat. Jen zas mam strach, ze v prístim roce takhle dobry cas uz nedokazu překonat. Ale na druhou stranu, priklad Pepina mam před očima :).

Standa Prokeš - Krušná derniéra aneb co přinesl letošní Krušnoton.

Poprvé jsem jel Krušnotona v roce 2011, to byl jeho druhý ročník a ve stejném roce se konal poslední ročník Krále Šumavy. Letos jsem se chystal už na svou sedmou účast. Zároveň to měl být můj poslední maraton v kategorii muži 40-49 let. Závod Tatry tour, který se jede první sobotu v září, jsem letos z organizačních důvodů vypustil. Takže Krušnoton byl můj letošní poslední maraton.

Musím se přiznat, že před letošním startem jsem byl hodně napjatý. Zatím se mě na maratonech letos nedařilo. Ne, že bych neměl natrénováno, ale v mé kategorii je velmi silná konkurence, a tak je pro mě už hodně obtížné se prosadit. Navíc, kromě Mamut tour a Krušnotonu, ostatní závody vlastně maratonskou trať už nenabízejí. Z klasických maratonů se tak pomalu stávají silniční závody. Nicméně, na závod jsem se velmi těšil. Loni jsem v Teplicích prožil chvilku smůly, když jsem pod Sněžníkem přišel o zadní výplet a tím také o možnost promluvit do pořadí v naší kategorii. Měl jsem tedy letos co dohánět.

Do Teplíc jsme vyjeli v pátek dopoledne v klasické sestavě. Irča, Tomáš, Barča a Petr – můj hvězdný doprovodný tým! Za místo pátečního oběda, v důsledku objížděk před Hradcem, byly vybrány Poděbrady. Zastavujeme na parkovišti u Alberta a od pravého předního kola se ozývá zlověstné syčení. Máme díru v pneumatice! No nic, nejdříve se jdeme najíst, hlad není dobrý rádce.

S plným žaludkem se pouštíme do opravy pomocí opravné sady. Tahle moderní auta prostě náhradní kolo nemají. Naštěstí mám zkušenosti z oprav tmelem z kola, takže když nám ze stojícího kola tmel stále odtéká, rozhodujeme se vyjet. Tmel funguje nejlépe za jízdy. Stejně musíme dojet do nejbližšího servisu a nechat si kolo odborně zalepit. S opravným tmelem nemůžeme jet více jak osmdesátkou. Navíc už začíná dost pršet, bouřková fronta nás dohnala zrovna teď a tady.

Ujedeme asi kilometr a Petr zastavuje vedle cesty. Rychle kontroluji tlak v pneumatice. Únik se zastavil, doplním na předepsaný tlak ručním kompresůrkem a jedeme do servisu. Oprava v Louda auto trvala zrovna tak dlouho, než přešla průtrž mračen. Vyjíždíme z Poděbrad do ustávajícího deště. Máme sice trochu zpoždění, ale kolem půl sedmé jsme v Teplicích. Dobro došli! Takže: vybalit, prezentace, večere, nachystat věci na ráno a do pelechu!

Ráno jsou ještě trochu mokré silnice a nad hřebeny Krušných hor se honí nějaké mraky. Je však celkem teplo, kolem 14°C, oblačno. Během dne by se mělo trochu oteplít. Volím tedy návleky a šátek. Na kopcích mě sice asi bude trochu zima, ale v údolích bude fajn.

Na startu se tentokrát schází poměrně dost lidí, podle organizátorů by letos mělo startovat na dlouhé kolem dvou set závodníků. To by byl rekord, zatím tady jezdilo dlouhou něco kolem stovky lidí. Chvilku po sedmé vyjíždíme za zaváděcím autem, ostrý start je až za městem. První desítky kilometrů se jedou celkem v pohodě, ale ve svižném tempu.

V prvním dlouhém sjezdu se opatrně propracovávám k čelu, abych nenajížděl na Neznabohy zezadu (2,2km/200m/8,8%). Jede se po úzké silničce a skupina se natáhne, takže je nutno to dojíždět ve sjezdu. První stoupání tedy zvládám s čelem závodu, první polovinu na druhé pozici

za Jirkou Zárybnickým. V následujícím hrbatém sjezdu si dávám velkého majzla. Tady někde na těch hrbech jsem loni přišel o drát v zadním kole.

Po krátkém uvolnění, kdy se snažím něco pojíst, se blížíme k dalšímu, už poměrně náročnému stoupání na Sněžník (4,1km/340m/8,2%). Začátek je poměrně prudký, nejtěžší pasáž má kolem 17%, v lese se stoupání zmírní. Jede se slušné tempo, ale zatím stíhám. Ve sjezdu si orazím a opět doplním nějaké ty cukry.

Najíždíme zpátky na hlavní silnici a blížíme se k dalšímu výjezdu na sedlo Nakléřov (4,2km/315m/7,3%). Na čele se drží zatím poměrně početná skupina, odhadem kolem třiceti závodníků. Odbočujeme vpravo z hlavní a začínáme stoupat. Silnice jsou téměř suché a občas vysvitne sluníčko. Stoupání stále zvládám s čelem skupiny a na vrcholu chytám od Petra první bidon. Předávku nám málem zkazil fotograf, který se nešikovně motal kolem Petra. Musel jsem na něj houknout, aby uhnul. Naštěstí se na poslední chvíli stáhnul, ale chudák urazil se, co si to prý dovoluji. No comment!

Ještě chvíli stoupáme kolem Jeleního vrchu, ale pak se sjezdem vracíme k hlavní silnici. Skupina se ve stoupání zredukovala, ale někteří odpadlíci se dotahují zpět. Krátké zklidnění na hlavní silnici je fajn, aspoň se můžu v klidu dopít a dojíst. Máme před sebou první z rozhodujících stoupání závodu, je třeba být připravený.

Před Chlumcem odbočujeme z hlavní silnice a začínáme pomalu stoupat do Krupky. Odtud nás čeká vražedný kopec na Komáří Vížku (5,6km/510m/8,9%). Úvodní pasáž, kde se stoupání utahuje až k 16%, zvládám se čelní skupinou. Jenže po vjezdu do lesa, kdy se stoupání zmírňuje, začíná skupina zrychlovat a chytám díru. Zatím to není tragické a ve střední části kopce se držím na odlep maximálně desítek metrů. Je mě ale jasné, že to buď musím dorazit v závěrečném úseku, nebo ze skupiny vypadnu. Necelé dva kilometry před vrcholem shazují dva pastorky a zvedám se ze sedla. Jde to pomalu, ale přece jen se mě daří zmenšovat svůj odstup. Do skupiny se vracím právě včas pár set metrů před vrcholem na Komáří Vížce. Uf!

Vlaji na konci skupiny, která se v kopci zredukovala asi na deset lidí. Skupina není konsolidovaná a jede se střídavě tempo a tabáček. Podle toho, komu se zrovna chce nebo nechce dělat tempo. Pasáž po hřebeni na Cínovec je proti větru, je pod mrakem a docela chladno. Na Cínovci už jsem docela prokřehlý a těším se dolů do tepla. Čeká na mě můj tým a dostávám pití od Petra. Těsně před kruháčem a nájezdem do sjezdu nás dojíždí zezadu tříčlenná skupina s Jirkou Zárybnickým, který je pěkně zchvácený. Museli si v tom protivětru pěkně máknout, nevím jestli to bylo rozumné, tyhle síly jim budou chybět.

Mastíme dolů do Dubí vstříc přívětivějšímu povětří. Snažím se držet s čelem skupiny, abych si to v Dubí nemusel dojíždět. Na výjezdu z města se skupina, ve které je momentálně asi patnáct lidí, přece jen trochu srovnává a občas se daří na čele točit. Já využívám úsek před dalším stoupáním, abych doplnil tekutiny a cukry. Zakrátko bude další stoupání a každá kalorie se bude hodit.

V Hrobu odbočujeme vpravo a je před námi další kopec do Mikulova (6,7km/428m/6,3%). Z počátku stíhám se skupinou, ale oba němci na čele jedou vražedné tempo, pomalu začínám ztrácet. Naštěstí nejsem sám, se mnou zůstává vzadu několik dalších závodníků. Ztráta na vedoucí skupinku, která má asi šest členů se pomalu zvětšuje. Na vrcholu už ztrácíme docela dost, ale je nás dohromady šest a naštěstí se nám hned daří postavit lajnu a tak jedeme tempo. Na hřebeni už trochu vysvitlo sluníčko, není taková zima jako na Cínovci a nám to docela jede. Takže bych mohl být spokojený, ale vím, že vpředu jsou nejméně tři soupeři z mé kategorie. Takže, pokud nedojde k nějakému zvratu, zbude na mě zase brambora. No nic, závod je sotva v polovině, a já se ještě nevzdávám.

Skupina ukázkově spolupracuje, první úsek kolem Flájů docela odsýpá. U hráze na mě čekají a dostávám od Petra pití. Po krátkém stoupání se blížíme do Klínů a já se jako každý rok těším na sjezd do Litvínova. Na začátku sjezdu mě Pavel Šíp upozorňuje, že je tam nový asfalt a mohlo by tam ještě být mokro. Měl pravdu, téměř na celém kopci je nový povrch. Měl jsem

obavy z fungl nového asfaltu, který by mohl klouzat. Tenhle je však už trochu oježděný, a tak držel a mohl jsem si svůj oblíbený sjezd užít dosyta. Paráda!

V Litvínově se sjíždíme opět do skupiny a domlouváme se, že na výjezdu z města si zastavíme na malou. Čeká nás poslední velký kopec Dlouhá Louka (7km/477m/6,8%), takže odložit pár deka se hodí. Na začátku kopce tedy ve čtyřech stavíme, dvěma se nechce a jedou napřed. Půl minutka stačí a opět do sedel. Po pár stech metrech zjišťuji, že klukům trochu ujíždím, což nechci a tak zvolňuji tempo, abych si je udržel na kontakt. Dva závodníky, co jeli napřed, dojíždím asi v půli kopce. Předjíždím je a stále si držím takové tempo, abych měl zbytek skupiny na dohled.

Na vrchol dojíždím asi padesát metrů před nimi. Zůstali jsme jen ve třech s Pavlem Šípem a Lukášem Byrtusem. Zbytek už má velkou ztrátu a tak se domlouváme, že na ně čekat nebudeme. Stavíme lajnu a vyrážíme vstříc druhému průjezdu kolem Flájů.

Po několika kilometrech hlásí Pavel, že asi někoho sjíždíme. Moc se mě tomu nechce věřit, vepředu bylo dost dobrých lidí. Jenže zakrátko, na rovném úseku, vidím před námi malou skupinu. Můžou to být turisté? Jak se blížíme, jeden zastavuje u krajnice a cosi kutí na kole. Koukám, že je to němec Stephan Mende, který byl v odjeté skupině. Projíždíme kolem něj, cosi rozčileně křičí a pak kolo s teatrálním gestem hází do škarpy. Tohle musí strašně bolet, když vás v půlce závodu zradí technika, sám jsem něco podobného loni zažil. Ačkoli s ním cítím, stejně se ale neubráním pousmání nad tou scénou, která mě přišla nevím proč komická. Asi proto, s jakým gustem se vypořádal s tím proradným vehiklem. (Stephan pak zřejmě kolo uschopnil a závod dokončil na 22. místě.)

Dojíždíme zbylé tři členy skupiny. Jedou neuspořádaně, jako kdyby byli na výletě. Jsou tady dva z mých soupeřů, Bedřich Průcha a František Landa. Koukám, že jsem zase zpátky v závodu, na čele už zůstal odjetý jen jeden můj soupeř. Když to nepokazím, můžu se o místo na bedně ještě poprat s Bedřichem a Frantou. Nebude to ale lehké, Franta před čtrnácti dny vyhrál naši kategorii v Trutnově a Bedřichovi to letos jezdí skvěle. No, alespoň jsem dostal druhou šanci, jsem nadšený.

Projíždíme kolem skupinky, okamžitě všichni ožívají a zapojují se za nás. Je nás tedy opět šest a najíždíme na druhý průjezd kolem Flájů. Tady už je hlava na hlavě, skoro nepřerušovaný had závodníků z krátkých tratí. Svištíme kolem, vstříc druhému sjezdu z Klínů. Na hrázi dostávám další flašku od Petra a Irča hlásí, že jsou Bedřich s Frantou tři minuty přede mnou. Ha, ha! Závod letí vpřed jako splašená herka a nikoho nezajímá zápletka prvního jednání, kluky už si vezu v háku!

Poslední stoupání kolem přehrady a letíme z Klínů zase dolů. Už je tady trochu více provozu, ale stejně si sjezd zase parádně užívám. Do Litvínova na kruháč dojíždím s mírným náskokem od zbytku skupiny. Škoda, že neodskočil ještě Pavel, s ním bych si to troufl ve dvojici dojet. Na sólo dojezd těch šedesát kiláků si netroufám a tak čekám, až mě dojede zbytek skupiny. Už je nás jenom pět, ale Franta se do lajny skoro nezapojuje, stěžuje si na vyčerpání. Bedřich s Jardou se sice s námi točí v lajně, ale na špici se jen střídají, tempo se jim tahat nechce. To tedy zbývá na mně a Pavlovi.

Za Litvínovem se otáčíme na jih a jsme po větru, takže to celkem rychle odsýpá. Poslední občerstvovačka v Mirošovicích, od Petra dostávám poslední flašku. Za křižovatkou nám trochu odskočil Jarda. Vypadá to, že se snaží odjet sólo. Chvilí se s Pavlem snažíme jej dojet, ale jede opravdu dobře a nedaří se nám ho sjíždět. Navíc se blížíme k úseku, který z duše nesnáším, rozdrbaných okresek před Štěpánovem. Jaké je moje překvapení, velká část úseku má nový asfalt. Super dárek!

Blížíme se k předposlednímu stoupání na Lukov a já se musím rozhodnout, co udělám. Za zády mám dva soupeře a oba se ve skupině spíše vezli, když nic neudělám a dovezu si je před cíl, tak mě přesputují. V začátku stoupání na Lukov (2,3km/160m/6,9%) nasazuji maximální úsilí a snažím se odpoutat od skupiny. V půlce stoupání mám za sebou už jen Bedřicha. Čekal jsem,

že se mě ho asi nepodaří odpárat, už nemám tolik sil jako v půli závodu. Nicméně ostatní jsou pryč, takže je to jen mezi námi. V neztenčeném tempu pokračuji až na vrchol. Krátký lesní sjezd do Milešova stále odjíždím na čele.

V Milešově je třeba trefit odbočku do kopce o 180°, už to tady znám a trefuji to přesně. Začínám ukrajovat poslední stoupání na sedlo Milešovka (3km/190m/6,3%) s Bedřichem stále za zády. Na posledním kilometru stoupání už toho začínám mít plné zuby, ale Bedřich žádnou aktivitu nevyvíjí, a tak na vrchol dojíždím na čele.

Posledních dvacet kiláků. Valíme lesem dolů, na otevřených silnicích pod kopcem mě fouká zleva zepředu. Sil pomalu dochází, ale Bedřich se stále jen veze, takže si zbývající kilometry odjíždím sám. Konečně odbočka vpravo na Teplice. Poslední kruháč a najíždíme do cílové rovinky. Bedřich se zvedá a spurtuje do cíle. Já už nemám kde brát a dojíždím volně za ním. Za cílem na mě čeká můj skvělý doprovodný tým.

Královskou trať a naši kategorii s velkou rezervou vyhrál Thomas HOFFMEISTER v čase 7:48:57. Pro druhé místo v naší kategorii si dospurtoval Bedřich Průcha. Já jsem udržel třetí místo před čtvrtým Františkem Landou. V celkovém pořadí jsem obsadil pátou příčku, což je můj nejlepší výsledek na tomto maratonu. Soupeřům blahopřeji!

Po dlouhé době jsem měl z odjetého maratonu hodně dobrý pocit. Jelo se mě dobře a neměl jsem během závodu větší krizi. Navíc měl závod zajímavý průběh, když jsem nejdříve ze souboje o bednu vypadl a pak se do něj šťastně vrátil. Jelikož se časy průjezdů kolem Flájů zaznamenávají do výsledkové listiny, je možné krásně zrekapitulovat pasáž, kdy jsme se vrátili zpět do druhé skupiny závodu. Při prvním průjezdu jsme měli na čtveřici před námi ztrátu 2:47. Ztrátu jsme dohnali ve stoupání na Dlouhou Louku i přes to, že jsme pod kopcem stavěli na malou. Reálně jsme tedy stahovali přes tři minuty. Je jasné, že odjetá skupina se nedokázala srovnat a jeli jak šváby na pivo. Jinak bychom je takto nemohli dojet, byli tam čtyři dobří závodníci.

Ze záznamů mezičasů je také krásně vidět, jak Jirka Zárybnický prohospodařil síly. Giro Lannutti odjel prakticky sólo a pak jej dojela skupina, ve které se však v závěru nedokázal udržet.

Moc bych chtěl poděkovat Pavlu Šípovi a také mu gratulovat k vítězství v kategorii. Spolu s Lukášem Byrtusem mě pomohli dojet ztrátu. V druhé skupině pak jel aktivně a na rozdíl od zbývajících členů se jen nevezl. Nevím proč pak Lukáš z naší skupiny vypadl, jestli měl krizi nebo technický problém.

Velké poděkování rozhodně patří organizátorům závodu z KOLOSHOP.CZ. Krušnoton je dnes nejlepší silniční maraton u nás. Stoupající počet účastníků to jednoznačně dokazuje. Především si zaslouží velké poděkování desítky regulovčiků na trati, kteří se starají o naši bezpečnost. Královská trať je pěkná a náročná. Navíc mě letos potěšily úseky s novým asfaltem. Zaznamenal jsem také razantní zlepšení na občerstvovačkách. Do dalších ročníků přeji závodu a organizátorům hodně sil a elánu, aby tu vysokou laťku dokázali držet i nadále.

Poslední ale rozhodně největší poděkování patří mému hvězdnému doprovodnému týmu. Kjasná pjáce!!! Moc děkuji!!!

KRÁL ŠUMAVY

Dreamer – Král Šumavy a nohy z nebes

Leto se chyli ke konci a tak přichází tradiční čas legendárního Krále Šumavy. Pravda už peknu radku let to není závod od začátku do konce, ale i varianta co se jezdí teď, má co nabídnout. 180 km, 4 měřené úseky do kopce, zahrnující těžkou a zajímavou stoupaní v srdci Šumavy. Když se k tomu připočte tropická předpověď počasí, slibuje to zase paradní den, kdy si každý hrabne na dno sil. V noci se zda par snu o závodu, tak to je asi znamení. Ráno resim jestli pojedou do Klatov

autem nebo na kole. Jedu na kole, ranni dest se nam nastesti vyhnul, ale kluci na startu hlasi ze prselo mezi Prahou a Plzni az do Prestic, tak jeste ze tak. 20 km na rozjeti a dorazim akorat par minut pred slavnostnim startem. Kapr s Kolikacem uz me nervozne vyhlizeji. Pozdravit se s ostatnimi a uz se po cyklostezce vyrazi. Po dlouhe dobe v baliku Peta Kohlbeck, dal je tu Jirka Voracek, který hlasi ze nejvetsi favorit bude klatovsky biker Honza Benes. Vidim i Kamila Ackermanna z Axonu, Risa Lobl pry vyrazi pozdeji.

Uz uvodni kilometry do Strazova maji neprijemny stoupavy charakter, brdek strida brdek a docela se jede, jsem rad ze jsem se rozjel v klidu z domova tak mi tempo zatim velke problemy nedela. Ve Strazove mala objizdka kvuli sterku na silnici a uz se blizime prvniku merenemu useku do vesnice s nazvem Sukacka, ano pisu report bez diakritiky a tak nad pismenem S chybi znamenko. I takove nazvy na Sumave mame. 6km, prevyseni pres 300m. Hned za zacatkem udela brutalni nastup Jirka Voracek, chytam diru, ale nezbyva nez si ho docvaknout. To se dari, ale jsem zavareny jeste nez najedeme do nejprudsiho zacatku kopce. Z baliku doleti par dalsich lidi a prudkou cast ve vesnici se tak modlim, abych na cele vydrzel. Jirky se udrzim, ale Honza Benes + 1 odjizdi, do toho se tam "mota" nezavodici Jirka Reeh. Na hakove pasazi se v podstate vezu za Jirkou v haku, na vic neni. Dojizdime +1 a na konci mereneho useku tak jedeme za Honzou Benesem, +1 jsme mezitim ztratili, ale je tu kolega Jirky z teamu, Kamil Jezek. Premii jasne vyhrava H. Benes, Jirka mi taky odjizdi, ale jen o par vterin. Potesi moznost doplnit vodu a iontak, zacina byt velke horko. Cekame na ostatni a mirime dolu na Javornou a Keply. Jsem spokojeny, prvni premie se mi povedla. Jirka hlasi ze ho boli zada, ale jak ho znam je to velky bojovník, takže uvidime dal.

Do druheho useku jedeme asi 50km pres Hartmanice a Susici, postupne se sjedeme v mensi balik asi 15ti lidi, moc se nejede, ale neni kam chvatat. Na druhy usek kterym je Javornik se nikdo netesi. Horko je vetsi a vetsi, bude to narocny den. 11 km, prevyseni pres 400m. Ted za to vezme Honza Benes, hakuju ho, za mnou Jirka Voracek. Zahy jedeme jen ve trech. Pritom Kapr i Kolikac jedou moc pekne, ale tohle je na ne moc. Zacinam odpadat od Honzy, ale vidim, ze Jirka taky chytil mensi diru. Tak se zmacknu a docvaknu leadera a jedeme 2/3 kopce spolu, ja tedy opet "jen" prilepeny na zadni kolo. Az ke konci uz toho mam dost, navíc Jirku za sebou nevidim, tak nechavam Honzu jet. Premii tak vyhrava o 20vterin, ja davam Jirkovi kolem minuty a razem jsem na celkovem druhem miste. Na Javorniku je obcerstrovacka a tak neodolam a davam marmeladovy i tvarohovy satecek. Vic ne, cekam na nejtezsi stoupání na Zhuri. Jedeme dolu, opet se sjedeme do mensi skupinky. V Kasperkach Jirka pres mobil kouka jestli neni na mezicasech nekdo lepsi, kdo s nami nejede ve skupine, ale vypada to ze ne. Je fakt, ze je to asi jedno, ale zas skoda nevedet o souperich, kdyby rozdil byl treba par vterin.

Sjedeme k Otave a uz je tu nejtezsi stoupání na Zhuri. 9km, 560m. Honza Benes odjede hned dole, ja si jedu svoje tempo, Jirka hlasi ze s temi zady to dneska opravdu nejde a tak si take jede svoje tempo. Ja jedu porad srot, dneska mi to proste jede, konecne zase jednou nohy z nebes. Honzu vidim porad pred sebou, az na konci mi trochu poodjede. Za mnou ale siroko daleko nikdo, takže to vypada ze jedu na celkove druhe misto, to by byla bomba! Nahore mam asi minutu ztratu, Jirka dorazi za dalsi dve minuty, to uz je dost. Na Kvilde stavime na doplneni vody a i kdyz tam stojime pres 5min, Kolikac s Kaprem porad nikde, tak jedeme do Srni na obcerstrovacku v asi peti lidech. Citim se porad dobre, ale kdyz tam vidim ty rohliky se syrem, salamem a legendarni chleba se skvarkami, tak neodolam a dam si asi dva. Sam se divim jak to do me pada a klidne bych mohl jist dalsich 10 minut. Takze jsem z nabidky obcerstrovacky vyzkousel letos vsechno, krome sekane. Zbyva posledni usek, kam mirime pres Prasily, kde jsou ty lehci kostky, ty tezsi se nahrazuji asfaltem a tak uz vetsinu useku muzeme projet po nem, byt protijedouci auta moc tolerance neprojevují.

Posledni mereny usek na Vysoky Hrbet, 3km, 150m. Cekam ze uz se moc nepojede, ale chyba lavky. Vsichni predtim rikaji, jak uz nemuzou a ze je vse rozhodnute, ze se pojede v klidu, ale jak se prejde cipovy koberec, leti se opet na plno. Coz pro me s nejakymi 180km v nohach,

chlebem se sadlem v brise, je uz docela vyzva. Honza odjizdi, Jirka taky, ale drzim si ho na dohled. Nastesti je kopec kratky, ale o to prudsi. Nakonec na Jirku ztracim jen par vterin. Cekam na Kolikace, který slibil ze se mnou da Pancir. No popravde sam si rikam, ze v tom horku a kdy se uz sam citim slusne receno okoraly, to neni nejlepsi napad. Kolikac dle ocekavani rika ze Pancir neda, naprosto mu rozumim. Ja ale poslechnu srdce a jedu tam tak sam. Moc uz to nejede, ale nejak to tam vylamu, nejake dite rika mamince, ze "ten pan jede pomalu" nacez dostane od maminky vynadano, ze taky jak je ten kopec prudky a ze vubec tu jet je umeni. Ve sjezdu si ale trochu orazim a kdyz sjezu z Hojsovky do Nyrska, vim ze to dneska uz zdarma dokoncim. Musim ale jeste opet do Klatov, na vyhlaseeni vitezu. Tam dojedu asi pul hodiny pred nim, coz je tak akorat oplachnout se ve vode v kasne na namesti a probrat dojmy s klukama. Vyhlaseeni, druhe celkove misto potvrzeno, to je parada! Honza Benes jasne prveni, vyhral vsechny useky. Jirka Voracek za mnou, ale kdyby byl zdravy, tak to asi dopadlo jinak. Den utekl jako voda, je 18h vecer ja v tropickem podveceru dotacim posledni kilometry z Klatov domu, s poharkem v kapse, jsou to moc krasne pocity po tech 250km, i kdyz oficialne byl zavod o dost kratsi. Ale driv mela dlouha trasa presne takovou delku, takže se mi libi si ji alespon takto pripomenout. Verim ze za rok Kral probehne opet alespon v tehle podobe, tahle maratonska legenda musi existovat dal!

Kolikáč – Třeba za rok s tím správným startákem!

Pondělní podvečer, vařím si kafe, konečně ustává pracovní stres. V hlavě Král. Už jsem si ho přehrál v hlavě od soboty několikrát. Jen to poslat přes klávesnici. I to nějak začíná bolet. Ale musím. Odkaz a vzpomínka pro mě, pro příští roky.

Naposledy jsem vycvakl tretru z pedálu po Krušnotonu. Pak 14 dní dovolené, vrátit rodince, o co jí ubírám po celý rok. Válet se na hausbótu a věnovat se hříchům světa. Taky to není safra špatný. Co vlastně na tom kole vidím? V pátek návrat autem přes půl Evropy do Prahy. Ve 20 h. doma a zase mě ta milenka stahuje. Balím si tašku na Krále. Po kolikáté již?

Od roku 2000 jsem nevynechal. Doteď mám před očima, když mi na jaře před 17 lety ukázal Smith výstřížek z nějakého časopisu. 160 km na kole na Šumavě. Hrozivý profil. Velká výzva, abych to vůbec ujel. Jó, tam se zasel semínko, ze kterého vyrostl pěkný kůň Škoda, že z toho nemám report, s chutí bych si ho přečetl, já vím, jsem dobrý úchyl. Poslední bufet pod Korábem, Smith mě dojel a valíme do sebe jeden točený iont za druhým. Proč jezdit do cíle, když tady se točí zdarma Saffra to byly doby. Teď mě oranžová banda honí po maratonech bez zastavení. Tak to je jen jedna epizodka ze stovek dalších, které se mi vybavily při letošním Králi.

Nemůžu usnout, stejně jako v hotelu Beránek, plně obsazeném Šlapkami, když nám zezdola hrála peprná muzika. Je to jako sen, ranní vstávání, u Berouna mlha jako mlíko, v Plzni leje, že není vidět na krok. Ale předpověď snad nezklame, Kapr potvrzoval krátký - krátký! I kvůli němu jedu, tradice musíme držet. Klatovy a Beránek, zkouknu ho, jestli tam náhodou nevlaje šlapkovská vlajka jako za starých časů. Je to trochu pochmurné, vzpomínám na Frantu Šraitu v Sokolovně, když mu poprvé ti nahoře zadrželi toho pravého Krále. Prezence ve škole a setkání s cyklistickým bráchou. A na parkingu CK Záluží v plné síle, i Mirek je tu s námi, určitě se na nás dívá seshora, Krále miloval.

Na startu Frištenský a mnoho známých tváří, Dreamer na poslední chvíli, legendy Krále Strejda, Kolbaba, Koník ... a to už zní The Crown and the Ring od Manowar, Kapr mi ukazuje husí kůži, taky mě mrazí, jdeme na to!!

Moc jsem nestudoval trasu, vlastně jsem přípravu totálně odflákl, vždyť je to jen vyjíždka. Rozjezd je ale pěkně vlnitý, nohy jako by nebyly moje, nějak nechápou, co po nich chci po těch 14 dnech. A je tu první měřený úsek, Kapr ještě hlásí močení, já do něj nalítávám v závodnickém stylu s úmyslem hákovat čelní grupu, kde je Dreamer, Vory, Kamil Ackermann a další. Chachá panáčku, tohle nedáš!

Tělo se orosilo smradlavým potem, nemůžu to udýchat, nohy se zastavují. Top grupa odlítla, motám se v další grupě, cítím, že bych snad i mohl jet rychleji, ale hned nacházím výmluvu. Ten travnatý pruh uprostřed bude nebezpečný, pěkně se drž na těch asfaltových kolejkách. Pak ale jeden borec předjíždí, tak to taky zkusím, ale vůbec nevím, jak ještě dlouhý bude tento úsek. Ještě si nastoupím, ale nějak to bolí, tak zase jen tempo A tak když se příítí zezadu brácha brutální rychlostí nejsem schopen zvednout zadnici! Peklo na zemi, všechno neskutečně bolí a oranžový zadek se mi vzdaluje. To jsou zase pocity. Hlava se chce bolestí snad rozskočit! A kopec graduje, pěkná to Šukačka! (tak se to tam opravu jmenuje)

Nahoře našťestí bufet a čekající Kapr. Na Keplech pak tvoříme již krásnou grupu, kde jedou i dnešní pódiové star. Já vlaju na konci a vzpomínám na všechno a na všechny. Vždyť Hartmanice, Sušice, vpravo monumentální Šimanov a úpatí Javorníka, to jsou tak památné silničky. A další měřený úsek je tu, epický Javorník!

Hákuji pozdějšího Krále Šumavy, ale jen chvíli, jeho trhnutí loktem na vystřídání je pro mě opačným znamením, pěkně se zašít dozadu a vydržet co nejdéle v top grupě. Kapr tam drží jako přibitý, o Dreamerovi nemluvě. A jdu do kytek, totálně zahlcen si prožívám svůj příběh. Ale Kapr to taky přehodnotil a vystoupil si chvíli po mě. Tak to se zase mám mačkat, abych si Tě brácho doskočil? Bojuji za našim juniorem, ale to dnes nestačí. Po pár minutách je konec a pomalu mi odjíždí. Tak aspoň za oči, ale i to v závěru již neplatí, zmizel mi v zatáčkách. Nahoře luxusní asfalt, narvat tam velkou, vždyť to po něm jede úplně samo. Ale po chvíli ještě zhoupnutí a znova tam frknout malou, nohy na to nejsou.

Kapr se nahoře ptá, kde jsem. Já to vím náhodou úplně přesně, a je to hodně sprosté slovo. Vrhli jsme se na bufet, z mordované tělo hlásí varovné signály, musím začít hodně pít a jíst, jinak to ani nedojedu. A to ještě je v plánu určitě Snílkův Pancíř. S Martinem Čurdou míříme na Kašperky. Pěkně na kochačku. Na náměstí čeká Dreamer, Vory a jejich seskupení. Pak slítnout po rozdrbané zadní cestě do Rejštejna. Moje krize vrcholí, nadávám, proč jsme nejeli po hlavní, kde je krásný asfalt. Vůbec si nedokáži představit, že se vyškrábu na symbol Krále Šumavy, na Zhůří.

Martin najíždí před námi do měřeného úseku. S Kaprem se ještě vyprázdňit a pípáme na koberci. Kolíkáci je to o hlavě! Nevím, kde jsem to vyhrábl, ale háknul jsem Kapra. Zpětně si myslím, že jel tempo na mě. Ale bůh ví, nepoví V prudších úsecích dokonce jdu přes Kapra. Tahle se kočkujeme na tom nej kopci Šumavy. Vzpomínám na Miki, jak jsem ji tady taky hákoval a stoupal k nebesům

Parádní to kopec a nahoře znovu luxusní asfalt, Kapr rozjíždí časovkářské peklo. Jůva, tak tohle se povedlo, v duši to tak hřeje, ještě nejsem úplně K.O. A k tomu to luxusní počasí, teplota kolem 25 stupňů, kolikrát v roce tady tak je? Vzpomínám na letošní Glockner, tam bylo obdobně. Počkáme na Martina, užít si té krásy skupinově stojí za to!

A luxury asfalt nekončí, přes Kvildu, Vysoký Hřbet, Modravu až do Srní to je reklama na silniční cyklistiku. Jak v nějakém počítačovém simulátoru v tom nejvyšším rozlišení. Na Srní bufet a sekaná. Dreamer se ptá na Pancíř. Láduji zadní kapsy, kdyby mě náhodou ještě dnes jeblo a jel bych s ním.

Ale to už se nestane, s vítězem nad 50 let pokračujeme na Prášily a pláčeme nad vytrhanými kostkami. Poslední měřený úsek a znovu kolabují. Už se vidím ve sprše, já ten hrbek snad ani nepřejedu. Kapr mi naděluje pěkný zásek. Kutálím se dolů do Klatov. Kluci mi jedou špice, konečně vykukuje Černá věž. Vjíždíme na náměstí, Jana to dokumentuje. A nejenom Jana Sprcha v Sokolovně, jak na Paris-Roubaix. Ta toho musela zažít. Ale hned je mi lépe, birell a guláš to potvrdí. Dojezd legend, Strejda, Kolbaba, Koník bere za srdíčko. A pak i pohled na pódium, kde je Dreamer a Kapr, pěkný borci! Šumava si Krále zaslouží, stále věřím, když to jde v Krkonoších, v Krušných, v Beskydech... že třeba za rok s tím správným startákem!